MAY
MR F W JERGSMA
17 NIAGARA ST
ST CATHARINES, ONT
REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/C36

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

NOVEMBER 25, 1966 — No. 776 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

God's Werk

De spectaculaire vlucht van de Amerikaanse astronauten Aldrin en Lovell in hun Gemini 12 heeft dan misschien niet zo'n opvallende plaats in de pers gehad als de eerste ruimtevaart, hun prestatie was niettemin geweldig. Het is een voorloper van een vlucht naar de maan geworden. En de foto's die zij hebben genomen, zijn voor de ontwikkeling van de wetenschap van het grootste belang, meer dan wij kunnen bevroeden.

Wij weten niet hoe de beide ruimtevaarders Aldrin en Lovell er zelf over denken, maar een feit is, dat zij — en al het grondpersoneel — Gods plan hebben helpen uitvoeren, dat Christus door Zijn Geest ontwikkelt in de wereld.

Misschien vinden sommigen het nogal cru om dit zo te zeggen. Voor velen is het veeleer zo, dat naarmate men vordert in het ontsluieren van de geheimen der wetenschap, religie zich al meer beperkt tot de intieme verhouding van God en een mensenziel. Nu hij voortschrijdt in zijn ontdekkingen, gaat de mens zich al vrijer voelen. En dit brengt al meer een scheiding mee tussen godsdienstig en seculair leven.

Maar wie zo spreekt versmalt het reddingswerk van de Heiland en verliest uit het oog, wat God doet in en met de wereld. En dit niet alleen. Hij die zo denkt, weet op de duur met de gebeurtenissen in de wereld geen raad meer. Hij kijkt vreemd tegen de geschiedenis aan en weet die niet christelijk te interpreteren.

Iemand die God persoonlijk kent in Zijn Verbond, weet dat Gods hand hem leidt maar tevens, dat diezelfde hand het wereldgebeuren leidt. Daarmee zijn niet alle raadsels opgelost. Zeker niet. Maar de zaligheid van de gelovige staat echter in onlosmakelijk verband met de toebereiding van de grote dag van Christus. Niet alleen ik, maar alle gelovigen met mij, en de gehele wereld met ons, worden klaargemaakt voor de dag, dat de Zoon het Koninkrijk zal overgeven aan de Vader.

In dit teken staat de Gemini 12-vlucht en de overstroming in Italië en de oorlog in Vietnam, en noemt U het maar op. Deze hebben een plaats in dit plan, juist als een kerkdienst ergens op de wereld. Die twee te scheiden is kleineren van Gods werk. Die twee combineren is eer toebrengen aan God en Jezus Christus.

★ ★
★

Politiek Bedrijf

Hetgeen plaats vond in de Progressive Conservative Convention in Ottawa verleden week, zal velen aan het denken hebben gezet. Zoals bekend had de nationale president van de partij, de heer Dalton Camp, voorgesteld, dat de partijleden zich zouden uitspreken over de wenselijkheid om al dan niet een nieuwe partijleider te benoemen. Ondanks de tegenstand, die hij ondervond, heeft de conventie zich uitgesproken vóór deze wenselijkheid. Dit betekende, dat Mr. John Diefenbaker tegen zijn zin, het veld moet ruimen.

De Conservative Party heeft in deze aangelegenheid niet één lijn getrokken. Degenen, die er getuige van zijn geweest hoe Mr. Diefenbaker de partij weer op zijn benen heeft gezet, hadden hem liever gehouden. De jongeren daarentegen vonden dat Mr. Diefenbaker lang genoeg de lakens had uitgedeeld en hebben hem op een weinig gratieuze wijze de laan uitgestuurd.

Maar hoe nu verder? Weliswaar heeft men een jaar de tijd, alvorens een nieuwe leider moet worden benoemd. Maar de uitwerking, die deze conventie op de kiezers heeft gehad, wordt niet uitgesteld. De conservatieven, die tegen het wegzenden van Mr. Diefenbaker hebben gestemd, zullen niet licht hun trouw cederen aan een nieuwe leider, wie dat dan ook maar zijn mag. Degenen, die zonder lid te zijn van de Conservative Party, aan deze partij hun stem gaven, zijn politiek dakloos. Maar intussen gevoelen de liberalen, dat de kracht van hun tegenstander gebroken is en dat zij nu heer en meester van het terrein zijn. Daarbij komt nog, dat de New Democrats hier stellig zij bij spinnen en waarschijnlijk de winst al tellen.

Bevreemdend is de ontwikkeling echter niet. Een partij, die als basis niet het beginsel maar de omstandigheid heeft, kan zoiets verwachten, al is de wijze waarop Mr. Diefenbaker zijn congé kreeg, weinig hoffelijk. Maar iets dergelijks kan in de Liberal Party eveneens gebeuren.

Het stelt nog weer eens duidelijk in het licht, dat politiek bedrijven meer is dan een handelen naar omstandigheden. Ons gedrag als individueel wordt gedragen door onze overtuiging. Zo ook ons gedrag als volk. In zijn politiek wordt een volk gekarakteriseerd. Wordt dit volk niet gedragen door een overtuiging, dan zal ook zijn politiek vaag zijn. En wat geldt voor een individu en voor een volk, geldt zeer stellig voor een politieke partij.

TRAMWAGENS GAAN NAAR HET LAND VAN DE PHARAO'S

De Toronto Vervoermaatschappij zoekt afzet voor circa 250 tramwagens, die overtollig zijn geworden nadat de Bloor-Danforth sectie van de ondergrondse in gebruik werd genomen. De foto toont hoe in de haven van Toronto 21 tramwagens in een schip met bestemming Alexandria worden geladen. Dit was de tweede verscheping; eerder werden 15 wagens aan Egypte verkocht.

Beelden van en uit NEDERLAND

☆

Crisis in de staat en in de kerk

Een Nederlands dagblad vermeldt vandaag (15 nov. 1966) de datum van 22 november 1966. De opmaker van de krant is dus de kluts een beetje kwijt geweest. Er zijn meer mensen in Nederland bij wie de klok van slag is. In dagen van spanning komt dit vooral aan 't licht. Nu de Kabinetscrisis in ons land al meer dan vier weken duurt, worden de ingezonden stukken - schrijvers steeds talrijker en hun verhalen steeds bonter. Zij zouden de moeilijkheden met één armslag oplossen en zij weten precies waar de knoop zit. Het Partijbestuur van de P.v.d.A. zal vrijdag en zaterdag ook wel eens een binnenpretje hebben gehad, toen het moest luisteren naar al die afgevaardigden, die vooral om meer "links" riepen. De tachtigjarige staatsman Dr. Willem Drees en de vroegere fractieleider Mr. Burger moesten er aan te pas komen om al te onbekookte ideeën en voorstellen van de tafel te vegen. Er was een heel sterke minderheid, die de opstelling wenste van een minimum-program, als voorwaarde bij een onderhandeling over deelneming aan een regering. Het gevolg zou zijn — zei Dr. Drees — dat ook andere partijen dat zouden doen en dan komt er geen regering, als elk der partijen voet bij stuk houdt. Ook andere voorstellen als erkenning van Oost-Duitsland en afkeuring van het Amerikaanse optreden in Vietnam verkregen geen meerderheid. Toch ging de nieuwe "lijstentrekker", Drs. J. M. den Uyl thans nog minister van Economische Zaken, vrij ver in zijn tegemoetkomende houding tegenover specifiek linkse eisen, als, de grond aan de gemeenschap (lees: de Staat!), grote baten uit olie en gas voor het Rijk (met het gevolg, dat de oliemaatschappijen het zoeken naar olie en gas in de Noordzee opgeven), verhoging van de vermogens- en successieheffingen, enz.

Voor de televisie was hij iets voorzichtiger. Een opinie-onderzoek gaf een indicatie, dat bij verkiezingen direct na het uitbreken van de Kabinetscrisis, de Partij van de Arbeid iets van haar verlies zou hebben ingehaald.

En vandaar dat zij, ondanks de terugslag in de economie, (een betalingsbalanstekort van f800 miljoen inplaats van f300 miljoen en sluiting van reeds 40 bedrijven) niet bereid was, voorstellen tot een betere dekking der Staatsuitgaven in overweging te nemen en dus ook niet wilde medewerken aan het aanblijven van het Kabinet-Cals. Het partijbelang gaat dus voor het landsbelang.

Intussen is informateur Dr. Beel een stap verder gekomen. De fracties van de K.V.P. en A.R. hebben zich akkoord verklaard met zijn basisprogramma. Dit houdt in:

1. Uitstel van de verlaging van loon- en inkomstenbelasting tot 1 april 1967 ;
2. verhoging van de omzetbelasting in verschillende fasen te beginnen in 1967, inplaats van een verhoging ineens per 1 januari 1968;
3. beperking van de overheidsuitgaven in 1967 en 1968;
4. behandeling van de Omroepwet;
5. uitschrijven van vervroegde verkiezingen.

In de lijn der verwachting ligt nu de vorming van een minderheidskabinet van K.V.P. en A.R., met misschien prof. Jelle Zijlstra als minister-president.

Gaat alles vlot dan zou deze week dit Kabinet nog tot stand kunnen komen en kunnen eventuele Kamerverkiezingen tegen februari 1967 worden uitgeschreven.

• •

In de "Friesche Kerkbode" heeft de eindredakteur Ds. E. J. Oomkes alarm geslagen onder de titel "Zo kunnen we niet doorgaan". Hij keert zich tegen verschillende publikaties over de opvattingen van de schepping, de evolutieleer, de zondeval etc. van Dr. H. M. Kuitert, prof. dr. J. Lever en prof. dr. G. Th. Rothuizen.

"De opgestoken storm is alleen te bezweren - zo schrijft hij - door een radicale ontkenning van wat door dr. Kuitert is geschreven of een openlijke terugname van wat hij gezegd heeft."

En verder:

"De gevolgen van deze ideeën zijn: geen historische Adam en Eva, geen idyllische paradijstoestand als oerbegin, dood en leven behoren bij elkaar. De traditionele orde: schepping - zondeval - verlossing moet niet gezien worden als een historische volgorde."

Fel bestrijdt Ds. Oomkes hier het besefsgebrek aan de goddelijke factor in de Schrift, "zich" de tolk makend van de grote meerderheid van het Gereformeerde kerkvolk.

Cn.

Marvin P. Hoogland received Doctor's Degree at the Free University of Amsterdam

Marvin P. Hoogland, son of the Rev. J. Hoogland, formerly minister in Woodstock, Ont., Langley, B.C. and Nobleford, Alta., received his doctor's degree in theology on November 4, after defending his thesis: *Calvin's Perspective on the Exaltation of Christ in Comparison with the Post-Reformation Doctrine of the Two States*, from his promoter, Dr. G. C. Berkouwer.

Dr. Hoogland wrote a term paper in his doctoral program in Barth's Christology. Through this he became interested in this doctrine. For Barth "the humiliation and exaltation of Christ are two complementary aspects of the one act of Incarnation understood as the history from Bethlehem to Golgotha." For him there is no historical transition from one state to the other. Exaltation reaches its highest point when the goal in the Godforsakeness of Christ at the cross.

But how about the Resurrection and Ascension? Are they new exaltations? No, for now Christ becomes present in such a way that Christ is present *effectually*. Here He reveals Himself to be the One He was from Bethlehem to Golgotha. According to Hoogland, this was *germinal* in Calvin, but never worked out by later Reformed theologians.

Hoogland said that he tried to show among other things that the perspective of Calvin in the exaltation of Christ enables us to overcome the polemical tension between Calvinistic and Lutheran orthodoxy.

Hoogland also said, "Barth's complete rejection of the two-states doctrine and its theme of a significantly new exaltation of Christ which follows His humiliation has been criticized by both Berkouwer and Weber. Calvin's perspective on the exaltation of Christ shows that it is possible to do justice to Barth's motif of exaltation in humiliation without losing sight of the Biblical perspective of an irreversible historical progression through humiliation to exaltation." (p. 216).

Following are a few of his *theses*.

1. Although there is little material conflict between the Christology of Calvin and that of later reformed orthodoxy there is nevertheless a significant difference in perspective.
5. Calvin's perspective on the exaltation of Christ provides a promising orientation for dialogue not only with Lutherans but also with Roman Catholics.
13. One's attitude toward moral questions such as the racial issue in U.S.A. should be considered as important a measure of orthodoxy as one's attitude toward defined dogma.
17. Conservative churches opposed to the W.C.C. should give serious consideration to the possibility that a kind of doctrinal indifference on their part may be a significant factor in their opposition to this Ecumenical movement.
18. The Christian Ref. Church should approve the Revised Standard of the Bible for use in the pulpits of its churches.

In dit nummer

De Amerikaanse verkiezingen — Pag. 3

Ontboezemingen van een kostersvrouw — Pag. 3

Onder de schemerlamp — Pag. 4

NOGMAALS MEDICARE,

een antwoord aan P.T.

Voor de tweede maal verscheen in Calvinist Contact een artikel handelend over "Medicare". Het eerste artikel, nu enige tijd geleden, beschuldigde de doktoren van tegenwerking, met als diepere oorzaak de angst voor hun verlies aan inkomen. Het artikel eindigde met de vraag: "waar blijven onze Chr. doktoren?" Wederom verscheen een artikel, ditmaal van de hand van P.T. (C.C. Oct. 28), dat hoewel milder gesteld, o.a. wederom het geweten van de arts aan de kaak stelt. Te vaak wordt ons door een buitenstaander verweten, dat de ethiek van de doktoren er niet op vooruit gaat, (zelfs de Chr. doktoren!) Van medische zijde wordt weinig reactie vernomen (wellicht slaapt P.T. nu ik dit schrijf) en ook voor mij is dit de eerste maal dat ik mij geroepen voel mijn stem te doen horen.

Waarvoor is de dokter bang, als medicare wordt ingevoerd? Mijn goede vriend P.T., omdat hij dan niet meer dan 3 minuten tijd voor U heeft, wanneer U ziek bent. De arts met een geweten, kan dit niet in overeenstemming brengen met zijn roeping, maar hij moet, want er zijn nog veertig anderen die morgen die om zijn aandacht vragen. Wie herinnert zich nog de uitpuilende wachtkamers van het ziekenfonds spreekuur? De grote toeloop naar de dokter onder een medicare plan is voor P.T. een bewijs dat de toestanden zeer ongezond waren voordien, waarmede ik instem, maar niet als bewijs.

De menselijke natuur brengt mee, dat het veel gemakkelijker is om van iets gebruik te maken wanneer het geen offers vergt. De grote toeloop naar de dokter is *voor een deel* hieraan te wijten. Veel van zijn tijd wordt in beslag genomen door kleinigheden, die weliswaar aandacht vragen, maar het verbandje waarmede moeder vroeger thuis verbond, moet nu door de dokter worden gedaan. In Zweden, waar het nu zo aan het rommelen is, in verband met medicare, tracht men dit op te vangen, door een verpleegster in te schakelen die de zieke eerst ziet en dan bepaalt of hij of zij inderdaad de dokter nodig heeft. Ideaal?

Ik geef toe dat voor vele anderen medicare een uitkomst is, nl. voor hen, voor wie anders de financiële last te groot is. Dat is de keerzijde van de medaille. De praktijk heeft geleerd, dat in elk land met medicare de goeden met de kwaden moeten lijden. Dit, P.T. is de angst van elke dokter voor medicare. Dit voor vele artsen is een van de belangrijkste redenen om te emigreren. Voor mij de enige. Ware het voor financiële redenen alleen, dan had mijn naambordje nog in Holland gehangen. Denk niet dat ik een uitzondering ben.

Nog een enkel woord over enkele *feiten* door U aangehaald in uw artikel. Waarom emigreren zoveel Engelse doktoren? In de eerste plaats omdat ze zijn gedegradeerd tot verwijskantoren en het invullen van "sickleave" briefjes; de tijd om aandacht aan een zieke te besteden is er bijna niet meer. Ten tweede vanwege het systeem waarbij ze betaald worden, volgens het aantal "koppen" op hun lijstje. Dit betekent dat zij een vastgestelde som ontvangen per hoofd per jaar, ongeacht het aantal verrichtingen. Wellicht valt dit voor hen die een vastgesteld salaris ontvangen wat moeilijk te begrijpen, maar wanneer ik een timmerman *verplicht* 10 dollar per jaar te ontvangen, waarvoor hij **dan *verplicht* is elke reparatie aan** mijn huis te verrichten, die in mijn opinie maar gedaan moet worden (vrij natuurlijk) dan is dit wellicht iets duidelijker. Een vastgesteld salaris is goed voor een vastgestelde hoeveelheid werk. Dit is met een dokter nimmer het geval.

Dat de Engelse huisarts onderbetaald wordt is een feit. Nog goed herinner ik mij de dagen als assistent van een Engelse huisarts in Londen, waarbij we samen op de fiets "house calls" maakten, anno 1957. Een uitzondering? Wellicht, maar toch typerend.

Met succes worden krachten uit Afrika en Azië aangetrokken, want zo schrijft U, de hogere lonen zijn aantrekkelijk. Ik heb in Engeland vele van deze mensen ontmoet. De meesten ontvangen er hun opleiding om daarna met hun betere kennis hun eigen land te dienen, waarin, èn de standaard voor opleiding, èn de standaard voor medische zorg nog ver beneden peil ligt. Het is duidelijk dat U het peil van deze hoge lonen niet kent.

In Saskatchewan, onze medicare provincie bij uitnemendheid, hebben de doktoren het nog zo slecht niet. Sinds medicare is hun inkomen gestegen als nooit te voren; ze hebben het ook drukker dan ooit te voren, maar hebben ook minder tijd voor hun patienten dan immer te voren.

De doktoren in Manitoba klagen ook al steen en been omdat hun maar 80% van hun rekening wordt uitbetaald, zo schrijft U. Wat een ontevreden lui toch. Graag had ik een voorbeeld van een andere groep in onze maatschappij die volkomen tevreden is met een percentage van zijn loon, maar ik heb zulk een voorbeeld niet. Mijn vrouw kan tot nu toe maar geen winkel vinden, waar men, met de door haar geboden 80% genoegen neemt.

De publieke pers heeft er voor gezorgd van alle doktoren een soort sheiks van Kuwait te maken, maar desondanks is de animo om 10 jaren medicijnen te studeren aan het afnemen. Merkwaardig, maar wellicht zijn er nog rijkere olievelden gevonden. Op zoek dus maar.

Medicare is een uitermate gecompliceerd systeem, waarbij een ideaal wel nimmer verwezenlijkt zal worden. Het aantal facetten direct en indirect, is welhaast niet te overzien. Het betaamt ons allen daarom om mild te staan tegenover onze medemensen, waarvan we vaak zo bitter weinig feiten weten. *Elke* arts in Canada onderschrijft een medicare plan voor hen die nood hebben, maar niet voor hen die geen nood hebben. Zo schijnt het o.a. niet erg bekend te zijn dat de doktoren als groep de helft van de medische onkosten voor de boven 65-jarigen dragen, de totale rest van de bevolking de andere helft via belasting. Althans in de mij bekende provincies. Sociale maatregelen zijn goed, maar socialistische maatregelen zijn niet goed. Immers zij leggen de nadruk op de rechten van de mens, recht op gezondheid, recht op een huis, recht op voedsel enz. Als christen hebben wij geen rechten, maar plichten, uitsluitend plichten, wat vergeten we dat veel. Wat zijn onze plichten? Om onze naaste die in moeilijkheden is te helpen. Er is geen noodzaak om hen, die hebben, te helpen; zij zelf hebben een plicht tegenover zich zelf. Het is daarom mijn overtuiging dat medicare zoals voorgesteld, dat is: verplicht voor iedereen, rijk en arm, een onchristelijke maatregel is, waarvan de praktijk heeft geleerd dat er tekort wordt gedaan aan hen die het het meeste nodig hebben. Dit proces verloopt geleidelijk. Aanvankelijk blijft de verstandhouding arts patient gelijk, maar geleidelijk aan treedt de verwijdering op. Deze les kan geleerd worden van elk land, Engeland, Zweden, enz.

M. P. Vande Guchte, M.D.

ANTWOORD:

1. Ik geef volmondig toe dat medicare een uitermate gecompliceerd systeem is. We zullen wel nooit een volmaakte oplossing voor dit probleem vinden, waarmee we natuurlijk niet beweren, dat we daarnaar niet moeten streven. Ik geef eveneens toe dat dergelijke sociale voorzieningen niet geheel los staan van een filosofische kijk op de mens en zijn maatschappij.

2. Bovendien zullen er *altijd* goeden met kwaden moeten lijden, hoe men het ook keert of wendt.

3. Ik geef eveneens toe dat het een ongezonde situatie is dat de doktoren overbezet zijn. Er moeten dus meer doktoren komen. Daarom ben ik een grote voorstander van fianciële steun aan medische studenten om hen tijdens hun lange en moeilijke studie niet te belasten met geld-problemen. Dit is voor het algemeen belang en daarvoor moeten we samen betalen! Een verpleegster is ook goed. Laat het maar een Kenau zijn!

4. Wat de doktoren uit Afrika en Azië betreft, die werkzaam zijn in Engeland, heb ik niet het minste bezwaar tegen een studie in Engeland, zolang zij na hun studie maar weer terugkeren naar hun vaderland. Daar mankeert het nogal eens aan. Omdat zij in hun vaderland niet veel kunnen verdienen heb ik er geen enkel bezwaar tegen dat zij een financiële bijdrage ontvangen uit een bepaald, voor dit doel bestemd fonds. Ik wil helemaal niet 'krenterig' zijn. Wij moeten het algemene welzijn dienen, en wat gezondheidsmaatregelen betreft, niet egoïstisch zijn.

5. Het is mij bekend dat het systeem in Saskatchewan goed schijnt te werken. Prachtig. Wanneer u het echter over het boodschappen-doen van uw vrouw hebt, vergeet dan niet dat geen enkele winkelier ooit klanten ontvangt die het door de regering gemakkelijk wordt gemaakt om te winkelen. De vergelijking gaat dus niet geheel op. Er is ook een tijd geweest dat de doktoren uitkeken of er ook een patient op kwam dagen.

6. Mijn grootste bezwaar is eigenlijk tegen uw 'grondgedachte'. ". . . socialistische maatregelen zijn niet goed. Immers zij leggen de nadruk op de rechten van de mens, recht op gezondheid, enz. Als christenen hebben wij geen rechten, maar plichten, uitsluitend plichten, wat vergeten we dat veel."

Heeft de christen geen rechten? Heeft de mens in het algemeen geen rechten? Maar waarom stelt God dan geboden (gij zult niet begeren b.v.) om de *rechten* van de mens te beschermen? Heeft de mens geen recht op een goed loon? Of hangt dit af van het *plichtsbesef* van de werkgever? Indien er geen zonde was dan zouden deze zaken geheel anders liggen. Dan was er geen probleem plichten/rechten. M.i. ligt de *kern* van de zaak in iets anders, nl. in de verhouding van de individu tot de gemeenschap. In dit geval de individuele en gemeenschappelijke plichten én rechten. De socialisten zullen alle nadruk leggen op de *gemeenschappelijke* plichten en vooral op de rechten, onder toezicht van de staat. Velen onder óns benadrukken — te eenzijdig — de *individuele plichten*. Immers, zo redeneren zij, wanneer 'vadertje staat' ons alle verantwoordelijkheid uit de handen neemt, dan worden we een volk zonder ruggegraat. Dit is juist gezien. Nu moeten we niet in eenzijdigheden vervallen. Wanneer de mens van zijn *rechten* wordt beroofd, groeit de maatschappij eveneens scheef. Er zijn essentiële rechten waarbuiten de mens niet kan leven, b.v. vrijheid, gezondheid, een huis, een behoorlijk levensbestaan. Wanneer men onder de rechten van de mens het bezit van een Cadillac of het banksaldo van $10.000 zou verstaan, dan was de zaak anders. De gezondheid van de mens is tevens een *volks*belang. Evenzo een behoorlijk inkomen.

Nu zullen er altijd luie mensen zijn die een behoorlijk loon niet waardig zijn, maar moet zo iemand, *vooral wanneer hij een gezin heeft*, dan maar met een kwartje per uur naar huis worden gestuurd? Hier stoten we op een zeer moeilijk probleem. Individu en gemeenschap vormen in vele gevallen een *eenheid*. Aangezien de kosten van het ziek-zijn zo enorm hoog zijn, zullen wij een regeling moeten treffen om de gezondheid van het volk gezamenlijk op peil te houden. We zullen bij deze maatregelen *het principe* in het oog moeten houden dat de individuele en gemeenschappelijke plichten van de mens niet mogen worden verlamd en de individuele en de gemeenschappelijke rechten van de mens niet worden besnoeid. De uitwerking van dit principe, ik geef dit volmondig toe, is een moeilijk probleem. Ik wil er alleen maar op wijzen, dat "de mensen hebben alleen maar plichten", nooit óns principe kan zijn. Dit is, eerlijk gezegd, een 'liberaal' principe dat zoveel armoede en ellende heeft teweeggebracht.

Tenslotte, laten wij toch voorzichtig zijn om, ook al ontken ik niet dat het socialisme bezig is een 'inroad' te maken in onze maatschappij, de sociale hervormingen te gauw te beplakken met het etiketje: socialisme.

Met opzet ben ik hierop nogal uitvoerig ingegaan, omdat wij hier m.i. een zaak bespraken waarover onder ons nog veel verwarring bestaat.

Paul Tameling

ONTARIO

PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

De Regeringsstructuur in Canada (1)

Vele personen vinden het moeilijk te bepalen waar de verantwoordelijkheid van het federaal, provinciaal en gemeentelijke bestuur begint en eindigt. De grote lijn is gemakkelijk te volgen.

Canada werd een natie in 1867, de Britse Noord Amerika Wet ("BNA Act") zijnde het middel tot de vorming.

Onder de BNA Wet zijn de federale en provinciale regeringen in politiek opzicht van gelijke betekenis en elk heeft zijn specifieke invloedssferen.

De gebieden die onder controle van de federale regering vallen zijn die welke het land als geheel raken en welke dus niet beperkt zijn tot een enkele provincie. De terreinen van voornamelijk federaal belang zijn: handel en nijverheid zich uitstrekkende buiten de provinciale of nationale grenzen; werkeloosheidsverzekering; het postverkeer; volkstelling en statistiek; leger, marine en luchtmacht; geldverkeer en muntwezen; bankwetten; octrooien, uitvindingen en auteurs wetten; gevangenissen; ouderdomspensioenen; en de kriminele rechtspraak.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

Thans kunt U zich veroorloven om Uw bloedverwanten naar Canada te laten overkomen

MET CPA'S LAGE IMMIGRANTEN TARIEVEN !

Hier is de kans om Uw moeder, broer, zuster of andere bloedverwant of vriend naar Canada te laten overkomen.

CPA's speciale immigranten tarieven bieden aanzienlijke kortingen aan! Normaal kost een enkele reis economie vlucht van Amsterdam naar Toronto $305; het tarief voor immigranten is slechts $221, een besparing van $84!

Vooruitbetalingsplan

U kunt hier in Canada de aankoop van het biljet regelen. Elk CPA kantoor of reisbureau zal U daarbij behulpzaam zijn. Uw vriend of bloedverwant in Uw vaderland zal het biljet rechtstreeks van de Canadian Pacific Luchtvaartmij. ontvangen.

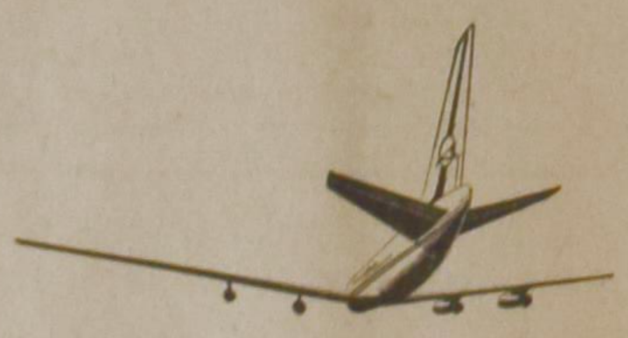

Betaal Later Plan

Nog beter, U behoeft de volledige reiskosten niet in contanten te betalen! Slechts $26.00 contant maakt het mogelijk om een CPA Immigrantenbiljet van Amsterdam naar Toronto te kopen. Het resterende bedrag kan in 12 maandelijkse termijnen van $16.78 worden voldaan. Indien U Canadees staatsburger boven 21 jaar bent wordt geen endorsement of borg vereist.

CPA vliegt Nonstop Jet Amsterdam-Toronto

Waar Uw vrienden of bloedverwanten ook mogen wonen — CPA kan ze naar Canada overbrengen. En CPA's hofmeesteressen spreken verscheidene talen. Zij zullen zorgen dat Uw bloedverwanten zich thuis voelen — vraagt maar aan iedereen die per Canadian Pacific Luchtvaartmij heeft gevlogen.

Raadpleeg Uw Reisbureau of elk Canadian Pacific kantoor. CPA's agenten zullen U met genoegen elk advies of hulp geven die U nodig mocht hebben.

VLIEG Canadian Pacific AIRLINES

CALVINIST - CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors. Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Labour Union Growth

According to the reports in the October issue of *Canadian Labour* the labour unions in Canada are booming. The past years are called one of the most successful periods in the recent history of labour.

During the late 50's and the early 60's the membership reduced due to the existing unemployment. Once business revived and the employee's chances to be dismissed diminished, the increase of the labour force has been unprecedented.

In 1955 there were 1,268,000 members in a work force of non-agricultural workers totalling 3,767,000. In 1965 the membership increased with 300,000 (1,589,000) while the non-agricultural force increased with 1,600,000 (5,343,000). The number of organized steelworkers rose at the end of last year till 40,000 officially. This union now has a membership of 130,000. The Canadian Union of Employees has over 100,000 members, an increase of 20,000 in two years.

These figures expose unequivocally the fact that the unions, as in the U.S., will become a prevalent force in Canadian society.

Must the rise of unions in Canada be lamented or hailed?

To answer this question, let us as Christians be fair in the appraisal of this movement, shunning any unilateral judgement.

I would like to make two comments regarding the above mentioned facts.

1. The unions have unmistakably improved the labour conditions of the working man. This counts for its remarkable growth. If management would have lived up to unimpeachable, ethical standards with respect to wages and working conditions, the unions would never have expanded as they did. Marxist, philosophical ideas also have contributed to the rise of the labour unions, but communistic and socialistic ideas would never have found such an acceptance among the working class if the employers would not have closed their eyes for the appalling labour conditions and stopped their ears for the justifiable grievances.

When management today rightly(!) complains about the incessant and exorbitant demands of labour, it should realize, however, that management itself partly is to blame for the present, perilous situation.

It could have prevented many of the outbursts, if it had *voluntarily* improved the working conditions and raised the wages. Why, for instance, did the government increase the salary of the mailman in the summer of 1965 only after their employees forced the government to do so by a strike? A reluctant attitude of management will never create a healthy relationship between employer and employee.

Ministers sometimes compare in their sermons the unions with the beast as described in Revelation 12. They hardly mention, however, the wrongdoings of the employer. Do they compare management perhaps with a meek, domestic animal?

2. Labour unions as such will never solve the labour problems as long as they do not sufficiently consider the unions as an integral *part* of society rather than a *counter*-force which exclusively is concerned with the labour fragment of the nation.

The labour bosses do not seem to change their opinions on that point. Realizing they must no longer ignore the grievances of their members, the criticism of business. the government and the non-organized Canadian citizens, a committee has been appointed to investigate the matter of labour unions; its structure, purpose and methods. Instead of forming a committee including representatives of government, business and other organizations, the committee consists almost exclusively of union leaders. This indicates that the union leaders themselves do not show much willingness to co-operate and to create an improved management-labour relationship.

The union has its rightful place in our society, but it should act as a responsible partner, and not as an undisciplined child. P.T.

THE WORLD AROUND US

By John Vriesinga

Brakes on the Great Society

The people of the United States have spoken. They've said things not much to the liking of their leader, president Lyndon B. Johnson. But like it or not, president Johnson and his democratic party will have to accept the verdict of the people.

After John F. Kennedy's assassination in 1963, Johnson automatically succeeded to the presidency, and he continued in office when he led his party to a stunning election victory in 1964. From then on he was no longer riding on the tide of pro-Kennedy sentiment, but stood entirely on his own.

His victory in the presidential elections of 1964 was not un unqualified success. It was partly due to clever political management on his part in the face of widespread misgivings about the proclaimed intentions of his blunt and outspoken opponent, Barry Goldwater. Mr. Goldwater openly advocated strong action in Vietnam. Johnson was to follow Goldwater's policies almost to the letter once he was elected. But in the election campaign he made himself appear as the harbinger of peace and Goldwater as the reckless promoter of war. In the situation of the day, with the Vietnam war not yet escalated, it was little wonder that many fearful republicans forsook Barry Goldwater and voted Johnson.

Seen against this background it isn't really surprising that the Democrats did so poorly in the congressional elections this year. They saw their majority in congress reduced from 295 to 248, a drop of 47 votes. The Republicans, on the other hand, saw their ranks reinforced by 47 followers, bringing their strength up from 140 to 187. They're still in the minority, but their position is considerably better than it was two years ago.

This come-back of the Republican party came about not so much because the fears of Barry Goldwater's policies have proven unfounded, as well that the need for many Republicans to withold their support from the Republican Party no longer existed. There is no more Barry Goldwater in evidence today, but even if there were, Johnson isn't really any better as far as pursuing a forceful course of action in Vietnam is concerned.

President Johnson was clearly and openly disappointed about the election results. Why? Certainly not because of concern over lack of support for his Vietnam policy. If anything, the new Republican representatives will back him to the hilt on that score. That prospect, no doubt was also largely responsible for the reaction of "Wall Street". The New York stock exchange showed a brisk increase in trade immediately after the trend of the election became evident. It's a hard, though unspeakably sad fact of life that today's economic prosperity is so closely linked to the war in Vietnam. The election outcome may well bring about a temporary end to the rumours of a coming economic depression.

President Johnson is naturally disappointed, because the election outcome gives a more accurate picture of the strength of his party and of the extent to which the American people are really behind his policies. He did expect a bit of a set-back, but not as big as the one he got. It showed that as far as Vietnam is concerned, the people of the United States are pretty well agreed, but as far as his other ideas go, for instance his ideas of the Great Society, to be realized in anti-poverty laws, things haven't really changed much. In that area the Democratic Party is back to days before John F. Kennedy's dynamic personality fired the imagination of millions.

Seasoned observers foresee the possibility that some of Johnson's democratic supporters from the southern states may well join forces with moderate republicans to halt or block further social legislation. Johnson reflected that view himself, when in an interview after the congressional elections, he said he didn't expect to bring much new legislation before the House now, because he would have a hard enough time financing plans already passed. It seems that the brakes will have to be put on the Great Society.

Of perhaps still greater concern to president Johnson and his Democratic Party are the prospects for the next presidential election in 1968, only two years away. We needn't doubt that from now on the administration will gear its activities toward winning that fight with the same cleverness president Johnson showed in the days before the 1964 election. But he may well have a much harder time of it now.

On their side the Republicans are jubilant over their "victory", and that is understandable too. After Barry Goldwater's defeat things looked pretty glum for them indeed. They lost the election resoundingly, they lost their sense of unity, they lost their leader, because it is unthinkable that a man so utterly defeated could ever hope to lead his party to victory in an other election. Even now, the Republicans are practically leaderless. But is the outcome of these congressional election any solid indication of a possible victory in the presidential elections in 1968? No, it isn't. It's merely a return to a more normal balance of forces.

Of course the Republicans are realistic enough to see that they're still in the minority. But they too will get busy with renewed hope to marshall their forces. There just may be a good chance. What they need first of all is a leader who can capture the imagination of the millions. And there'll be much jockeying behind the scenes before their national convention will agree on a leader. Already several names are much in the news. Some mention Richard Nixon, who served as vice-president under Eisenhower and who was beaten by John F. Kennedy, but general sentiment seems to run against him because of his history of defeat. You see, even in a "christian" democracy people generally look for the big figure, the popular man, not to the "weak" and "despised".

In the Democratic camp there is also some unrest because of a not so dark horse running loose there. Robert Kennedy, brother of the murdered president, enjoys an immense popularity, inherited, with interest no doubt, from his brother. "Bobby's" ambitions are not uncertain. He is no doubt weighing his chances. And he could be a tremendous force in an election.

So, much of the political life inside the world's most powerful nation will be influenced and determined by the struggle for power between its two political parties. Its foreign policies will often reflect that struggle. The lives of millions around the world will feel the result of it. And the Great Society, whether pursued by Democrats or Republicans, will cost a great deal. All the while, too, there will be little attention for the real Great Society that is being established in and through it all .

SPRAINED ANKLES

by Dr. J. Van Belle

A sprained ankle is a nuisance. It is painful, it makes it difficult for us to move around, it can bind us to the same spot and make us the most awkward of all people. To be independent and free we need the good use of our feet. Healthy ankles make it possible for us to go where we want to go.

Anatomically, the ankle is a very intriguing and complicated joint. Except for bone the joint is made up of many tissues. A very important part is played by the ligaments. These are sturdy fibrous bands going from one bone to the next; encapsulating the joint as it were. They are bands that make the ankle stable. Without them it would be impossible to keep our feet straight under our legs; the ankles would twist to one side or the other when we would attempt to walk. It is these ligaments that get hurt and are injured when you sprain your ankle. In a sprained ankle, some or all of the fibers of a ligament are torn. In some cases the sprain can be so severe that this indeed results in an unstable joint — a joint that does not support your weight anymore, but moves in several directions. Without an X-ray it is sometimes impossible to distinguish a sprained ankle from a broken bone.

The story is simple enough and always the same. You come out of your car or step from the sidewalk or jump in the air and when the foot comes down on the ground you may slip and twist your ankle. Nothing very serious happens and actually, right then and there, it is not even that painful. Therefore you proceed to pick yourself up, go to work, have lunch and be happy for the rest of the day. Then you come home, and ooooh boy! does it ever hurt to get those shoes off! When you look now at your ankle it is swollen, reddish and when you touch it, it is very painful. For all you know it could be broken. Other members of the family become concerned and urge you to see the doctor or to go to the Emergency Department of the nearest hospital. When you arrive here the doctor on duty will examine the foot and often order an X-ray to make sure that there is no broken bone or a small chip fracture. In most cases the X-ray shows nothing abnormal — only ligaments are torn (partially or al throughout) and ligaments do not show up on a X-ray. This does not make it less painful however, and in many cases it is very important to stay off the foot for approximately two weeks to give the ligaments a chance to heal. If this were not done and you would continue to walk on a sore foot, the ankle would continue to be red, sore and swollen for weeks and weeks in a row and that is no fun either. In addition to sitting or using crutches there are a few more things you ought to do when you sprain your ankle. Immediately apply a pressure dressing in the form of an elastic bandage. Keep this on as long as your foot is in the dependent position, i.e. as long as your leg hangs down and points to the floor. This will keep the swelling to a minimum. At night when the leg is on a level with the body the bandage should be taken off. During the first twenty-four hours cold compresses should be applied around the sore joint for twenty minutes at a time — this again to combat swelling. (This can be done in the form of ice taken from the fridge and wrapped in a towel or plastic bag). The next day the foot should be soaked in luke-warm water three or four times a day for twenty minutes at a time — to improve the circulation and speed up healing. 2-22 pills can be taken for pain. Never forget however, and I want to stress this, that walking on a sprained ankle will make things worse in spite of all the other things that you may do. If you have to get around, ask the doctor for some crutches (after all it is only for two weeks).

Occasionally the sprained ankle can just be as painful as a broken ankle and can make the joint just as unstable. In such a case the doctor has to apply a cast and keep that on for several weeks.

Sprained ankles make people heroic and make hypochondriacs out of them (Hypochondriacs are people who always talk about their sickness, who remember every bruise and scratch and still know exactly when it happened). I remember one lady who came into the Emergency Department on high heels. She had twisted her ankle the day before and was really worried that it was broken. I hardly need to say that she was sent home and did not even need an X-ray. On the other hand I saw a man not too long ago who had been sitting home for two days before he decided that his ankle really did hurt and was swollen (he had not been able to walk on it, he had just been sitting there). His ankle turned out to be broken.

A sprained ankle is a minor injury which will heal very well with time and patience. When you twist your foot and this results in pain and swelling call your doctor for a minute. He will tell you if an X-ray is needed or not and guide your way towards recovery.

• Don't forget to label all the places where you have planted bulbs so you won't dig them up when planting something else.

• Schoolnews

On Saturday, October 8th a delegation of the Calvin Christian School Society of Clinton had a meeting with the M.P.P. of Huron County, the Honourable Member Mr. C. S. MacNaugton, Minister of Highways.

After having explained and discussed with Mr. MacNaughton the purpose of Christian Education, he offered to make arrangements for us to meet the Minister of Education, Mr. W. Davis. This offer we gladly accepted and Mr. MacNaugton promised to contact the Minister of Education as soon as possible.

About three weeks later we received a letter from our local M.P.P. in which he informed us that Mr. Davis expects to have a meeting with us on Tuesday Nov. 29th at 2:30 p.m. in his office in Toronto. In the meantime we have obtained permission that our Director of Education, Mr. A. Hengstman and two representatives of the Board of the Ontario Alliance of Christian Schools, may accompany us on our meeting with Mr. Davis.

We do not know what this may lead to, but we are thankful for this opportunity to present to the Minister of Education the plight of our Christian School Movement in the province.

It is our hope that in the very near future all school societies will contact their M.P.P.'s as has already been done by the schools in the section Chatham of the Alliance. There is much ignorance, also amongst the M.P.P.'s, in regard to our schools. This is our own fault. And since we are not engaged in anything that cannot bear the light, let us go forth boldly and humbly, explaining what Christian Education is all about. At the same time let us ask for that measure of financial support that is right.

We appeal to you for prayerful support and who knows what our Covenant God shall not grant us so that our schools may continue to flourish for the furtherance of His Kingdom.

The Board of the Calvin Christian School Society of Clinton, Ont.

P.S. We plan to write a short report in early December concerning our meeting with the Minister of Education.

• When using new porous pots, soak them thoroughly in water for a day. Otherwise they will at first absorb the moisture so necessary for the newly potted plant.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

6

WHY DID THEY COME (2)

The first answer to the above question is: The propensity of the Dutch people toward leaving the homeland and settling in other countries. Dutch settlements are found all around the world, on every continent. This trait was one fact which opened the way for our later immigrants to come here.

The second answer is: difficult circumstances in the homeland. Our previous article dwelt at some length on crowded conditions in the old country, a lot of rules and officials, rising taxes, shortage of housing, less opportunities for farmers, the growth of the Roman Catholic population. We have a little more under this second head.

Another religious reason entered in: toward the close of World War II the Gereformeerde Kerken, next to the Hervormde Kerk the largest Protestant denomination in The Netherlands, was torn by a controversy which caused about one tenth of its members to leave and form a new church group. This is not the time and place to enter into the controversy: what it was about; who was at fault, etc. But, as always happens under such circumstances, this brought on a great deal of bitterness, splitting of families, distress and sadness. This too helped to decide some folk to leave. From more than one we heard it directly that they were tired of the fighting and were glad to get away from it all.

And there was "The Russian", as many spoke of Russia. They saw the Russian Communist bear hungrily looking west. Most of western Europe more or less felt the same way. The covenant of nations called "Nato" was an answer to it. Some of our immigrants were sure that sooner or later Holland would be overrun. They had gone through one occupation by the Germans; they wanted no part of another. I can hear one father say, "I must get out of Holland. I can't bear to think of my boys under a Russian yoke."

There were parents who in a more general way saw no good future for their children in The Netherlands.

There were skilled laborers who saw the opportunities for their trade shrinking. Unskilled labor fared even worse. The cost of living was rising.

There were young men who had been in military service in Indonesia, who came back disgusted with what they had gone through, could not adjust again to life in Holland, in some cases did not feel welcome, decided to leave.

You will understand that not all the immigrants left for all these reasons. But I believe that this account, though sketchy, gives somewhat of a cross-section of circumstances in the homeland.

The third factor was opportunities in Canada.

There were other opportunities. Some were able to start anew on good land in Northern France. Some joined the descendants of the Boers in South Africa. Quite a number found their way to Australia, New Zealand, Tasmania. The United States regularly took in a limited quota. There were other possibilities. But many found themselves drawn to Canada, the second largest country of the world. We have traced a little of its development, how from a few settlements it grew and in 1867 became a nation with its own government while still lined up with Britain in the British Commonwealth. For many years it still lived close to the mother country. The London Free Press (London, Ontario) in an editorial some years ago said that at the opening of the twentieth century Canada was but a British colony. But that was not to last much longer. There was a new spirit in Canada. It had been active for a number of years. A great Canadian Prime Minister, Sir Wilfred Laurier in the early days of this century gave expression to it when he said, "The twentieth century is Canada's". That was coming true. Minerals were being dug from the earth and used. Waterfalls were being harnessed for electric power. The Canadian National Highway was nearing completion. Industry was growing by leaps and bounds, superhighways were increasingly crossing the country in every direction. Traffic on the Seaway linking the Great Lakes with the Atlantic Ocean was growing in volume. More and more industry was being financed with Canadian capital. What Canada needed was wise, farsighted leadership, more money to work with, bigger and bigger plans, and more people to carry them out.

So after the Second World War the Canadian government decided to throw its doors open to immigration, of course, with proper control and restrictions. This policy of inviting more people has often been challenged. Especially certain labor leaders have denounced it as being bad for labor. Naturally there are problems connected with this movement. But the government has stood by its determination to let in more people from other lands.

When in 1947 the first two boatloads came from Holland the greatest immediate need was on the farms. Many young people had gone into the professions and left open places at home. Many farm homes were in bad repair; cottages for hired help were vacant. There was a great need of farm labor. In the first years of our residence in Canada it was no trick at all to find several sponsors for immigrant families to come in, as farm labor. Wages were not high, working conditions often were primitive, but there were openings. Most of those who came out by working faithfully and handling their money carefully made out well, were welcomed as good additions to the Canadian population.

After a few years the doors were opened a bit wider: non-agrarians who were skilled labor were welcomed. This also meant that whereas at first most of our people had to make their start in the country, now many came directly into the cities.

Of course, no system works perfectly, somehow some slip in who might better not have been admitted, but by and large our immigrants were a good caliber of people. Once we had a sponsor for a family or single person and promised to help them along, the immigration authorities were generally very willing to give their approval. More than once, for instance, the London Free Press, while emphasizing that enough British subjects must be brought in to preserve the English complexion of the city, openly stated that the Dutch immigrants fitted in well and were welcome as good future citizens.

Here were wide open spaces making a peculiar appeal to people coming out of such a crowded situation. What a lot of room! What a country! What a lot of beauty too—forests, lakes, rock formations, mountains!

The climate in the southern parts was rather close to that in the old country, and that is where the bulk of them settled.

Here was political freedom under a form of government much like that in Holland.

Here was religious freedom to serve God according to one's background and beliefs. When I was busy meeting immigrants and gathering them into groups for worship a Canadian friend one time wanted to know whether anyone ever told us that we must join some existing church; and he made it plain with emphasis that we newcomers had the same right which the olderones claimed to have our own church life.

There was a rather warm feeling between Canadians and Hollanders: It was the Canadian forces which played such a large role in liberating Holland. The Canadian general in charge of them is still being remembered in Holland as a hero in its history. As a reminder of that time there were here and there "warbrides", Dutch young women who had married Canadian service men and had come with their husbands to their country. Though it cannot be said that these were all happily married, yet they are an indication of the friendly relation which the liberation brought on and it helped to make the newcomers welcome and make them feel welcome.

It was easy to migrate into Canada :the distance was not too great; if things were in good order approval was not hard to get.

And there were Churches of the same Reformed Faith which were ready to receive and assist them. The Christian Reformed Church of America also came in.

So Canada beckoned.

And many came, thousands of them.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE SEPTEMBER LADDER

Names	Problems Points 220	221	222	223	Sub total	Previous total	TOTAL
	4	2	3	2	11		
M. De Jong (III), Stirling, Ont.	4	2	2	1	9	46	55
H. Rombach, Toronto, Ont.	3	0	3	1	7	47	54
H. Hengeveld (I), Woodville, Ont.	—	2	—	0	2	50	52
J. Kloosterman, Peterboro, Ont.	0	2	—	2	4	38	42
A. Guillaume (V), Edmonton, Alta.	4	2	2	2	10	28	38
E. H. Langendoen (I), St. Catharines, Ont.	—	2	3	1	6	30	36
S. Boonstra, Willowdale, Ont.	—	2	2	0	4	26	30
R. Bouma (II), Belleville, Ont.	0	2	3	0	5	21	26
W. Triemstra (I), Ottawa, Ont.	0	2	1	2	5	20	25
T. P. Palmer (I), Grand Rapids, Mich	4	2	—	2	8	13	21
T. VanHardeveld, Calgary, Alta.	1	0	0	—	1	11	12
H. Amsinga (II), Hay, Ont.	4	2	2	2	10	(90)	10
H. DeGraaf, Grand Rapids, Mich.	0	0	0	1	1	7	8
R. B. Perez, Leamington, Ont.	—	—	0	2	2	New, welcome!	2
B. C. VanDieren, Penticton, B.C.	—	—	1	0	1	New, welcome!	1

REMARKS

For the time being we will have no winners. A few months have to pass before one of this group will reach the top. In the meantime we received two newcomers. We welcome them in our circle. Others stopped the climb suddenly. The lady we welcome so warmly last time did not try a second time again. Well, the climb is not easy. Perseverance is a first requirement. Never let some disappointment lead you to defeatism. It's dogged that does it.

• *Fraser Valley News*

On October 21 the Rev. James C. Lont, Young Calvinist Director, and Mrs. S. Lautenbach, Calvinette Director, visited in the Fraser Valley area of British Columbia. Each one spoke to some 45 counselors and friends of the *Calvinettes* at a luncheon held at the Blue Boy Motel.

The Rev. Mr. Lont brought out the inner beauty of our Christian Young People as he elaborated on the Calvinette verse, "Grace is deceitful and beauty is vain; but a woman that feareth Jehovah, she shall be praised." The various points that he mentioned will teach our boys and girls to be the kind of corner stones that will make Canada strong. Ps. 144:12 "That our sons may be as plants grown up in their youth; that our daughters may be as corner stones . . . ." The *United Calvinist Youth* organization is working so that someday they, too, may make their places as leaders in our churches.

That evening Rev. Lont spoke to some one hundred young people in Ladner on "Prophets for these Times".

That same evening a Calvinette Rally was held in the First Christian Reformed Church of Vancouver. Miss Van Est, one of the first counsellors of this area, gave a brief history of our Calvinette clubs. As each club was mentioned, a delegate from that club came forward to receive the "torch" from Mrs. Lautenbach and proceeded to light one candle. There were ten candles representing New Westminster, Vancouver, Abbotsford, Richmond, Chilliwack, Agassiz, Burnaby, Terrace, Victoria, and Langley. The president of the Fraser Valley Calvinette Council, Mrs. J. Botting, read letters from the clubs in Houston and Smithers.

How thrilled we were to witness this candle-lighting ceremony! Joy came into our hearts when Mrs. Lautenbach told the girls, their parents and friends that in 1958 there were six clubs, while in 1966 there are 463 clubs in Canada, the United States, and Australia.

Mrs. Lautenbach told the girls that to find inner beauty they must experience golden moments. To obtain golden moments the girls must study and read the Word of God. It will not do to read it as a duty or a habit. The girls must think of the Bible as though God Himself is speaking to them. They will not get to know Him if their days are filled with their own pleasures and the attractions of this world. Then, too, the girls should ask the Holy Spirit to apply what they have read to their everyday lives. Only then will they be able to use what they have read in their everyday lives and in Christian services to their fellowmen.

Afterwards doughnuts and beverages were served to the girls, the counselors, and their guests. Thus ended the Second Fraser Valley Calvinette Rally!

Vera E. De Rover
acting secretary
Fraser Valley Calvinette Council

FROM THE BOOKSHELF

THE MYSTERY OF ISRAEL, An Exposition of Romans 9-11, by H. L. Ellison (W. B. Eerdmans, Grand Rapids, Mich.)

The chapters mentioned in the subtitle of this paperback (96 pages, $1.25) have never enjoyed much popularity. There has been a general tendency to jump from the triumphant affirmation of the electing love of God in Christ from which nothing can separate us (Romans 8:28-end) to the admonitions of Romans 12 urging us to present our bodies as a living sacrifice to God in response to His mercies. Paul's discussion in the intervening three chapters of the past, present, and future position of the Jews in God's purposes has all too quickly been passed over as a rather unimportant intermezzo in his argument in which he expresses his personal sorrow about the rejection of the Messiah by the chosen people of the Old Testament dispensation and vindicates God's righteousness in having rejected them for it.

In Calvinistic circles these chapters, especially the ninth, have indeed been considered of great importance, but unfortunately they have all too generally been misinterpreted and abused to support a fatalistic doctrine of a pre-historical, secret, and unchangeable divine decree whereby the eternal destiny of every human being has been pre-determined. With this interpretation of these chapters Calvinistic preachers have understandably displayed little enthusiasm to expound them from their pulpits.

When rightly understood and interpreted, however, they may well be considered to hold the key to the understanding of both the Old and New Testament history of redemption. A thorough and unbiased study of them will remove the false, but age old belief that God has forever rejected the Jewish people, which has motivated anti-Jewish sentiments and actions even within the Christian Church down through the centuries, and which still makes many sceptical towards the Church's all too limited mission to the Jews. Such a study would also allow a refreshing wind to blow through the systematic theology of Calvinism to unsettle the all too logical constructions which have been based on a misinterpretation of these chapters, so that the truth of God's election will no longer be considered "a difficult problem", but the Gospel truth which no one will be ashamed to preach from the pulpit and in the mission fields.

Mr. Ellison, however, in reaction to anti-Jewish prejudice, has prejudiced the exposition of Romans 9-11; he offers too much in favour of them. In the first chapter of this book he expresses his joy about the declarations made in October 1965 by the Vatican Council in which the Roman Catheolic Church repudiate its anti-Jewish attitude of old, and affirms that the Jews are not rejected by God or accursed. Then he states his conviction that a similar statement made by the Ecumenical Council was largely motivated by the setting up of the State of Israel in 1948, which he says "came as an earthquake shock to traditional Christian theology." (p. 11). This historical fact apparently bolstered his premillennial view that there will be a massive conversion of the Jews to Christ, who after His return to earth will establish an earthly Kingdom in Palestine and from there rule the world to make every knee bow for Jesus before the final judgment day. It becomes very clear in his subsequent exposition of Scripture that this pre-conceived view prejudiced his exegesis.

This is already evident in his lengthy exposition of I Thess. 2514-16 in chapter two, although we must agree with him that this passage cannot be used to support the idea that God's day of grace for the Jewish people has already come to its end.

Especially in his exposition of Romans 10 and 11 his exegesis is forced; because he wants to limit the term "Israel" to the elect within Jewry only, and completely disregards so much Biblical evidence (Galatians 3, John 10:16, I Peter 2:9, 19: see esp. Phillips translation) which proves that both Jewish and Gentile Christians are often meant, he involves himself in many strained complications: on Romans 11:7-10 for example he writes: ". . . within election Israel there is a further election based purely on grace, a grace that is also operative among Gentiles for the building up of the Church." And then he himself admits: "It is with sympathy that I can hear someone saying, 'This is getting too complicated'." (p. 79). Ellison denies that the rule **Extra ecclesiam nulla salus** (no salvation outside the Church) applies also to the elect within the Jewish people. (p. 26). Exegetically the sharp contrast he creates between the meaning of the same word "fullness" as applied to the Jews (11:12) and the Gentiles (11:25) is totally unjustified: ". . . the fullness, the destined end of the Gentiles as a force in this world is shame and ruin, of Israel glory and blessing." (p. 92). In his interpretation of the well-known text: "And so all Israel shall be saved" he even goes so far as to say concerning those Jews who died in the hardening which God brought upon them in order to make room for the Gentiles in His saving purpose: ". . . those who would have believed, had they not been hardened, will be saved. All Israel is a statement not merely of the people of the end time, but of all generations." (p. 93).

In his interpretation of chapter nine the same prejudiced position of Mr. Ellison led him astray. But there he makes one point with which I agree wholeheartedly: Paul is writing there about God's clearly revealed elections in the course of Old Testament history (Isaac and not Ishmael; Jacob and not Esau), displaying His unlaterable determination to be a gracious God, who only has undeserved favours to give, who resists the proud and gives grace to the humble. The conclusions from this chapter which have led to the doctrine of a pre-historical decree whereby the eternal destiny of each individual was arbitrarily and unalterably determined may have been logically correct, but exegetically and Scripturally unjustified and therefore wrong. It is high time we begin to recognize that in our Calvinistic circles. May I suggest, however, that this be done by making a thorough study of Dr. G. C. Berkouwer's "Divine Election" and Dr. Herman Ridderbos' commentary on Romans 9-11 in the "Commentaar op het Nieuwe Testament" series, and not of this book by H. L. Ellison.

(Rev. John C. De Moor,
Saskatoon, Sask.

• *Fort Langley, British Columbia*

by IRENE SCOTT

(Can. Scene) — Each year on Douglas Day, British Columbia's cabinet meets at Fort Langley. Douglas Day, November 19th, is a special day in the province, for it commemorates the founding of the Crown Colony of British Columbia .On that day back in 1858, Sir James Douglas, governor of Vancouver Island, came from Victoria to Fort Langley to read the proclamation from Queen Victoria appointing himself governor of the new colony.

Fort Langley, 35 miles up the Fraser River, marked the farthest point to which seagoing vessels could navigate the Fraser. It was an important trading post of the Hudson's Bay Company, a shipping point for furs, and an industrial and agricultural centre. From Fort Langley the first salted salmon was exported to the Hawaiian Islands, and because barrels were needed, barrel-making became a flourishing secondary industry. Large shipments of cranberries went to San Francisco, and wood products, such as tool handles and toboggans, went to England.

And so Fort Langley was the natural capital for the new colony; Vancouver of course, did not yet exist. However, the newer fast-growing town down the river, now New Westminster, soon acquired the honour of being the capital. When British Columbia wanted to mark its centennial in 1958, it looked for a suitable historical project, decided to restore Fort Langley, and created a Douglas Day upon which to build a tradition. The Fort is a great tourist attraction. Its palisade, bastion, and other buildings were constructed with material, and according to the techniques available to the original builders of Fort Langley; logs of western red cedar were squared with the broad-axe, and the buildings were furnished in the manner of the Hudson's Bay Company trading posts of the mid-19th century.

Thus a young province encourages an interest in its origins and history.

In 1968 een Republikein in het Witte Huis?

Deze vraag schijnt na de verkiezingen van 8 november jl. weer recht te hebben om te worden gesteld. Na het verlies in de politieke veldslag onder het bevel van Goldwater in 1964 leek de 'Great Old Party' uit het veld te zijn geslagen. Daarin is nu verandering gekomen.

De Republikeinen hebben drie senaatszetels op de Democraten veroverd en in de 'house' 47 zetels gewonnen, zodat de stand momenteel is:

SENATE:

Democraten 64 (67)
Republikeinen 36 (33)

HOUSE:

Democraten 248 (295)
Republikeinen 187 (140)

Uit deze gegevens blijkt dat de Democraten nog steeds in de meerderheid zijn. Aangezien de Democraten uit het zuiden, vooral wanneer het wetgevingen betreft die met de 'civil rights' te maken hebben, met de Republikeinen tegen de wetsvoorstellen van president Johnson mogen stemmen, zal Johnson dus voorzichtig te werk moeten gaan. Zijn politiek zal waarschijnlijk in de toekomst wat minder 'liberal' zijn, temeer daar hij enkele 'liberal' partijleden heeft verloren. Daarentegen is het aantal 'liberal' Republikeinen toegenomen.

Een belangrijk winstpunt voor de Republikeinse Partij is het feit dat vijf van de zeven grote staten in Amerika, namelijk Californië, New York, Pennsylvania, Ohio en Michigan nu door Republikeinse 'governors' worden bestuurd. Deze governors kunnen een belangrijke invloed uitoefenen bij de presidentsverkiezingen in 1968. Wanneer deze 5 staten, door toedoen van het politieke beleid van de Republikeinse 'governors', op een Republikeinse kandidaat voor president gaan stemmen, dan heeft de G.O.P. een goeie vangst. Bovendien worden meestal 'governors' tot kandidaten voor president of vice-president gekozen. Men zal natuurlijk het liefst een tweetal kiezen dat in een grote staat populariteit geniet. De Republikeinse Partij zou in dit geval b.v. met Romney (Michigan) en Reagon (Californië) voor de dag kunnen komen.

Het is nu nog moeilijk te zeggen wie in 1968 vanwege de Republikeinse Partij als kandidaat voor president zal worden gekozen, maar het staat wel vast dat er meer dan één kandidaat beschikbaar is, aangezien er meerdere 'governors' hiervoor in aanmerking komen.

De Republikeinse Partij zit echter nog steeds met de moeilijkheid van een *program*, in zoverre hiervan sprake is in de Amerikaanse en Canadese politiek. De Goldwater-ianen hebben natuurlijk wel een lesje geleerd van de verkiezingen in 1964. Toch betekent dit niet, dat er nu een *eenheid* is onder de Republikeinen. Reagon, de voormalige filmster, van Californië was nog steeds een der favorieten van Goldwater, ofschoon hij in zijn verkiezingscampagne niet met te rechtse principes naar voren kwam, om moeilijkheden te voorkomen. Een van zijn voornaamste 'leuzen' was dat er nodig eens een andere bewindsman moest worden gekozen. Nu niet bepaald een 'diepzinnig' argument om politiek mee te bedrijven. Waarschijnlijk durfde hij niet te diep in het politieke bad af te dalen, aangezien hij op politiek gebied nog erg onervaren is.

Tegenover Reagon staan echter de meer gematigden zoals Brooke, van Massachusetts, de eerste neger die tot 'senator' werd gekozen; Charles Percy van Illinois; Mark Hatfield van Oregon en governor Romney van Michigan.

Het is natuurlijk de vraag met wie de Golwater-ianen genoegen zullen willen nemen indien een van hen zich kandidaat stelt voor president. Worden ze te links bevonden om hiervoor in aanmerking te komen? Kunnen ze het Romney moeilijk vergeven dat hij Goldwater in 1964 niet wilde steunen? Zullen de rechtsen Nixon naar voren willen schuiven, die, ook al heeft hij gedurende de laatste jaren er veel toe bijgedragen om de partij weer op gang te helpen, toch voor het gouverneur- en presidentschap de strijd heeft verloren? Zal men Brooke voor vice-president verkiesbaar laten stellen om zodoende de negerstemmen te winnen of is dit te veel gevraagd voor de Republikeinen in het zuiden?

Het is trouwens niet alleen het negerprobleem dat de Republikeinen onderling verdeelt, maar eveneens de *aanpak* van de Vietnamese oorlog. Sommigen van hen willen de Noord Vietnamezen uit hen stellingen wegbombarderen; anderen onder hen willen proberen op een vreedzame manier een einde aan de oorlog te maken.

Het Vietnamese probleem zal, indien de oorlog voort blijft duren, in de komende jaren een 'hot issue' zijn, waardoor in de Republikeinse Partij nog heel wat moeilijkheden kunnen ontstaan.

Hoe staat het er met de Democraten voor?

Het was enigszins te begrijpen dat zij enkele zetels zouden verliezen. Wat in 1964 zich heeft voorgedaan komt maar zelden voor. Natuurlijk heeft het verlies de Republikeinse Partij geen goed gedaan, maar de ongelukkige keuze van Goldwater heeft de partij toch niet ten grave doen dalen.

Toch is het nog de vraag of de afgelopen Republikeinse overwinning de eerste stap is tot de 'inname van het Witte Huis'. De Democratische Partij laat zich niet zo maar de kaas van het brood eten. Al zou Johnson de strijd moeten opgeven, dan is daar nog Bob of Edward Kennedy. Zij hebben natuurlijk hun naam mee. En hun geld! Mocht president Johnson niet bij machte zijn om de oorlog in Vietnam te winnen of Azië op zijn hand te krijgen, dan zullen de Kennedy's ongetwijfeld een schot wagen. Het komt daarom nu aan op een serieuze politiek, een politiek *plan*, vooral wat de *buitenlandse* politiek betreft. Een plan voor Azië, Zuid-Amerika, China, Europa, Rusland en Duitsland. Het is mogelijk dat de binnenlandse politiek er dan bij inschiet. De 'Great Society' ontmoet toch nogal wat kritiek. Het mag natuurlijk niet over het hoofd worden gezien, want dan steken de Kennedy's het hoofd op als beschermers van de verwaarloosde groepen in Amerika. Als zodanig zouden zij vele intellectuelen op hun hand kunnen krijgen, misschien zelfs de vak-verenigingen, die nu onderling zijn verdeeld over hun steun aan een politieke partij. Er zijn er zelfs die Republikeinse gouverneurs steunden in de afgelopen verkiezingen. Dat zal wel niet uit 'principiële overtuiging' zijn geweest!

Gezien de politieke vraagstukken die momenteel aan de orde zijn, zal de G.O.P., zich daadwerkelijk op deze problemen moeten toeleggen en tot een *eendrachtig* optreden moeten komen. Dat betekent heel wat krachtsinspanning voor de Republikeinse Partij, aangezien zij niet over te veel ervaren politici beschikt. Men komt dan bij Rockefeller en Nixon terecht, maar dat heeft ook zijn bezwaren. Romney maakt ongetwijfeld een goede kans om president te worden, maar wat weet hij van de wereldpolitiek?

U ziet wel, het is nog niet allemaal rozegeur en maneschijn met de G.O.P., zelfs niet na de overwinning van 8 november.

Ontboezemingen van een kostersvrouw

Wat kunnen Christenen als Christen toch verschillend zijn! Daar nou, ik sta er zelf van te kijken dat ik dat zo netjes zeg! Maar als u, zoals Jan en ik, zoveel zou zien en horen in en om de kerk, zoudt u het vast met me eens zijn.

Neem nou onze gemeente, we hebben een keurig kerkgebouw, waar nog flink aan betaald moet worden, maar 't staat er dan toch maar! En onze dominee en zijn vrouw zeggen altijd dat ze nog nooit zo'n mooi huis gehad hebben als hier. Dat is toch zeker fijn om te horen, niet?

Goed, meestal ben ik vrijdags de hele dag bezig om de kerk weer knap te krijgen voor de zondag en u weet, ik vind dat mooi werk en zit altijd even te genieten als het weer klaar is. Gisteren ook weer, maar toen had ik toch wel wat om over na te denken! U moet weten dat er in onze gemeente ook wat ambachtslui zitten. Kwam daar 's ochtends Pieter Braat, de loodgieter, want ik had geklaagd over een paar lekke kranen en een verstopt fonteintje, ik kan nou eenmaal niet tegen een smeerboel en dat was het hoor, daar in die w.c.'s. Nooit kon ik het er netjes houden. Enfin, Pieter kwam dus en hij zat nog niet op z'n knieën onder die wasbak of hij zat al te zuchten en te lamenteren dat er dus al weer wat te repareren viel in de kerk. 't Was een mooi gebouw, daar niet van, maar mensen, wat een geld kostte het allemaal niet en zou het er ooit wel allemaal op tijd komen? Pieter twijfelde er sterk aan. "En dan, 't is altijd zo vol; nog even," zuchtte Pieter' dan groeien we er uit! Waar moet het heen?"

"Waar of het heen moet, man, op de eeuwigheid aan, op de schare die niemand tellen kan, dat weet jij toch ook wel," probeerde ik hem wat recht te zetten. "Hoe meer zielen in de kerk, hoe meer vreugde, dan schikken we nog maar wat in hoor, wees blij dat er zoveel mensen komen om het Woord te horen!" Maar Pieter kon het nog niet zo erg met me eens zijn. Ik kon mooi praten, zei hij, maar daar kon je geen vrije bijdrage van betalen. Toen hij klaar was ging hij er even speciaal voor zitten om op te schrijven hoe lang hij er over gedaan had. Het speet me niks dat hij weer vertrok!

Maar de rust was me lang niet beschoren want daar kwam onze andere ambachtsman, Hein de Groot, al fluitende de kerk binnen. "Ha die Jaan! Meid, ik moet even in de consistoriekamer wezen, daar zit een raam los, is me verteld."

....Even later, toen hij blijkbaar klaar was, kwam hij nog even in de kerk kijken. Ging op de voorste bank zitten, keek zo eens rond en zei: "Meid, Jaan, wat een mooi kerkje hebben we toch! Is het geen lieve lust voor het oog? En dan 's zondags, als het zo vol is en we zingen zo fijn en je hoort weer een preek, wat kan een mens dan toch blij wezen met alles!" Ik zal u vertellen, ik ging van puur genoegen er ook even bij zitten. En samen haalden we nog herinneringen op uit de tijd toen we pas in Canada waren en elke zondag vijftig mijl moesten rijden naar de kerk. "En als je dan toch bedenkt," zei Hein, "dat er op die vijftig mijl nu al drie kerken staan!" Al fluitend vertrok hij weer.

Toen ik klaar was en op Jan zat te wachten, zat ik dus zo aan Pieter en Hein te denken. Ze komen allebei elke zondag trouw twee maal in de kerk met hun gezinnen. Wat er in hun budget-envelopje zit weet ik natuurlijk niet. Heb ik ook niets mee te maken. Ik heb geen reden om aan te nemen dat er bij Pieter weinig of niets in zit en bij Hein heel veel. Ik heb wel reden om Hein voor een blijmoedige gever aan te zien. Wat de Bijbel daar van zegt, weten we allemaal! Bovendien vertelt Maleachi ons in het derde hoofdstuk over geopende hemelvensters en overvloedig uitgegoten zegeningen. Als we op dat onuitputtelijke kapitaal mogen teren, kunnen we van de rente toch ook royaal genieten?

Jaantje

FIVE ROSES

is de extra-lichte bloem voor alle doeleinden geschikt

Bak met deze beroemde bloem, die alles lichter, brozer en smakelijker maakt.

U krijgt gegarandeerd betere bakresultaten met Five Roses!

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

DE KERK OP DE PLOEGWEDSTRIJD

De ploegwedstrijd, die van 11 - 14 oktober jl. in Seaforth, Ont. gehouden is, is gedeeltelijk in het water gevallen. Het was koud en door de regen was het aantal bezoekers slechts 55.000 in plaats van de verwachte 150.000.

Niettemin heeft de Chr. Ref. Church van Clinton, Ont., daarbij financieel gesteund door de kerken van Blyth, Exeter, Listowel en Lucknow, een booth geopend, van waaruit een grote hoeveelheid literatuur is verspreid onder de bezoekers. Het was de eerste keer, dat zoiets werd ondernomen, maar men bericht, dat men zeer dankbaar is voor het resultaat. De Board of Home Missions en de Back to God Hour hadden voor vrije tractaten gezorgd en in het bijzonder is de Canadian Home Bible League behulpzaam geweest. Ongeveer 10.000 exemplaren van het boekje "Behold the Answer" konden worden verspreid. Op het terrein was een groot bord van 7 x 14 ft. geplaatst, terwijl verschillende leden van naburige kerken de helpende hand bij het eigenlijke werk kwamen bieden.

Hoewel over de resultaten uiteraard niets bekend is, is men in Clinton blij en dankbaar, dat men dit project heeft aangevat. Men had geen ervaring, men wist niet hoeveel de kosten zouden zijn, maar nu het alles voorbij is kan men met veel voldoening terugzien op het feit, dat meer dan 42.000 tractaten en boekjes onder de bezoekers zijn verspreid.

BE UP TO DATE
Read
CHURCH and NATION
Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.
PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Golfdown Drive,
Rexdale, Ont.

WILLIAM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Inspirations in TEAK

Dine in Scandinavian Splendour...

5-Piece Suite

$299.95 VALUE

$269

In beautiful teak... Includes large 37½ x 58-inch table that extends to a spacious 37½ x 98-inches for banquet size dining... plus four upholstered teak chairs.

PIECES MAY BE BOUGHT SEPARATELY
- Extra Chairs $39.95
- Spacious 78-Inch Buffet $249.95 Value .... $219.

KNOB HILL FURNITURE & APPLIANCES LIMITED

2623 EGLINTON AVE. E.
SCARBORO - TORONTO
AM 7-3381
A. Braaksma

(Manager West-end Store)
(BILL VERDUYN)

1597 ISLINGTON AVE. NORTH
REXDALE - TORONTO
741-3420
G. Lock

Onder de SCHEMERLAMP

②

Het huisbezoek en al wat er mee samenhangt, is een onderwerp, dat de laatste tijd (ook in C.C.) in het brandpunt der belangstelling staat. Er is al zoveel over gezegd en over geschreven, dat het me nutteloos leek om het hier onderhanden te nemen. Totdat ik het punt zag, waarop bij U en andere mensen de schoen wringt: het ontbreken van de mogelijkheid voor een persoonlijk gesprek. Dit is een trieste zaak in alle omstandigheden, maar nog veel triester, wanneer het ónze omstandigheden betreft: immigranten in een land, dat we als ons vaderland geadopteerd hebben . . . leden van een kerk, waarin we niet geboren en getogen zijn . . . mensen, van wie verwacht wordt, dat ze zich zonder protest aanpassen . . . christenen, die het soms moeilijk hebben en daarover willen praten. Om deze reden zag ik me geroepen om ook nog een (kleine) duit in het zakje te doen.

Naar mijn inzien behoort iedereen, die als ambtsdrager op visite gaat, de kunst van het luisteren machtig te zijn. Als die kunst hem niet is aangeboren, dan moet hij zich maar oefenen, totdat hij redelijk-wel onderlegd is. Want *a*) slechts dan kan hij zijn mensen benaderen, voorlichting geven en troosten, wanneer dat nodig is. *b*) Slechts dan kan hij hen met een zuiver geweten beoordelen en eventueel rapport uitbrengen over een gebracht bezoek. *c*) Slechts dan kan hij in zijn ambtelijk werk beslissingen nemen, die de gemeente in haar geheel ten goede komen.

Laten we er geen doekjes om winden: het jaarlijkse huisbezoek, zoals dat onder ons nog steeds plaats vindt, heeft weinig waarde. Althans bekeken vanuit het oogpunt der kerkleden. Het is practisch onmogelijk om een vertrouwelijk gesprek te voeren, wanneer twee mannen heel officieel bij je op visite komen, waarvan de een naar alle schijn de opdracht heeft om bij te springen, als de ander "stuck" komt te zitten. Hoe een kerkeraad verwachten kan om langs deze weg een vruchtbaar contact met alle gezinnen van zijn gemeente te bewerkstelligen, gaat mijn baretje te boven. De opzet doet denken aan een examencommissie . . . Goedbeschouwd is het niet eens zo vreemd, dat er mensen zijn, die hierbij hun stekels opzetten!

Voordat iemand me nu gaat beschuldigen van een al te zwarte kijk: de huisbezoeken, die mijn gezin ontving, hadden meestal een gezellig verloop. (Let wel:. aan geestelijke waarde haalden we er weinig uit. Niet veel meer dan het gebed aan het eind!) Ook kan ik me voorstellen, dat zo'n tweemansbezoek, uit het standpunt van de kerkeraad bekeken, zekere voordelen biedt. Maar wat mij verbaast, is dat men het hierbij durft te laten . . . . Zodra het gaat om *persoonlijk contact*, zal toch iedereen met me instemmen, dat deze opzet hopeloos tekort schiet. Het is reeds moeilijk genoeg om je ziel uit te stallen voor één persoon, laat staan voor twee. Toch schijnt men dit te verwachten, getuige de vragen, die gesteld worden, b.v. over het gebedsleven of deelname aan het Heilig Avondmaal.

O zeker, op papier zit de zaak soliede in elkaar: elke wijk heeft haar eigen ouderling. Zonder twijfel een uitstekende regeling! In de praktijk draait het er echter op uit, dat deze man zich slechts eenmaal per jaar presenteert bij de hem toebedeelde gezinnen — tenzij er iets heel bijzonders aan de hand is — en die ene maal, dat hij komt, is hij dan nog vergezeld van een collega. Commentaar overbodig.

Weet U, wat de meest gewaardeerde "huisbezoeken" zijn, die onze gezinnen kunnen ontvangen? Het praatje met de dominee, die langs komt om een goede reis naar Holland te wensen . . . of de felicitatie van de wijkouderling, die aanwipt, omdat John Junior een "scholarship" in de wacht heeft gesleept! Je staat ervan te kijken, wat een beetje doodgewone vriendelijkheid kan doen, ook in de verhouding ambtsdragers-leden. Ik verzeker U, dat de ambtsdrager, die zo met zijn mensen omspringt, ook een open deur vindt, wanneer hij op officieel huisbezoek gaat . . . alleen. Voor een persoonlijk gesprek is dan de grondslag reeds gelegd. Niet voor niets noemen we zoiets een gesprek "onder vier ogen". Zodra het bezoek meer dan twee ogen meebrengt, vliegt de vertrouwelijkheid het venster uit.

Je kunt tegenwoordig boekdelen lezen over de grote nood van de "Sixties": het gebrek aan communicatie, de eenzaamheid van de mens, etc. Dit is een nood, die ook onder ons bestaat, getuige de vele en vaak ontroerende brieven, die Saskia in de loop der jaren ontving. Ik geef al onze kerkeraden in overweging om aan dit onderwerp eens een avond te wijden. Ze zullen dan met mij tot de conclusie komen, dat hun bezoektechniek nodig in revisie moet. Nee, beter gezegd: aanvulling behoeft. Het is een niet te loochenen feit, dat hier een der voornaamste redenen schuilt, waarom in de laatste tien jaar zoveel oprechte christenen zich uit onze denominaties teruggetrokken hebben. Zij misten de warmte van het persoonlijk contact. Zij vonden het bij ons te intellectueel, te kil. Ik vraag U: waarom moet er bij ons eerst een tragisch ongeval gebeuren, voordat we als gemeente liefde gaan uitstralen? Merkwaardig, dat dan opeens alle vooroordeel en koudheid verdwijnt! Kunnen we geen begrip voor elkaar opbrengen, wanneer het iedereen goed gaat?

Onze ambtsdragers moeten er ernstig rekening mee houden, dat het merendeel van hun mensen immigrant is (Al willen ze dat misschien zelf niet langer weten!) Bedenk toch, dat zovelen hier geen familie hebben en dat hun achtergrond nog steeds in Nederland ligt. Ze hebben er soms dringend behoefte aan om te spreken over moeilijkheden in het gezin, over aanpassing in de "community", over een gemis in de kerk, over "labour"-problemen. Dit, zonder dat ze dadelijk — en van twee kanten! — worden platgegooid met een bijbeltekst. Indien zo'n gelegenheid geboden werd, zouden ook de nodige vermaningen aanzienlijk dalen in getal.

Ja, ik ben voor het eenmanshuisbezoek en hoe meer hoe beter! Er is niets op tegen om een kersverse ouderling de steun van een ervaren collega te geven, gedurende zijn eerste maanden. Daarna echter moet hij toch mans genoeg wezen om in z'n eentje op stap te gaan. Op deze manier zal elke ouderling de tijd vinden om zijn gezinnen en alleenstaande personen meer dan eenmaal te bezoeken en om daadwerkelijk met hen mee te leven.

Hoe vaak zou het gebeuren, dat de wijkouderling een gezin treft, dat zich kennelijk niet thuis voelt in de gemeente en waarmee ook hij geen "aansluiting" vindt? In onze groeiende immigrantengemeenten is die mogelijkheid ontegenzeggelijk groter dan in een kerk van oldtimers of in Holland. Voor mij rijst de vraag of het, vooral in deze situatie, wel verantwoord is om het maar te laten bij dat jaarlijkse huisbezoek. Ook al valt uiterlijk niets te bespeuren, dat ongerustheid wekt, dan nog is er het risico, dat zulke leden door gebrek aan contact voor de kerk verloren gaan. En gingen ze dan allemaal naar een goed kerkelijk thuis, dan was het niet zo erg. Maar we hebben het ook wel anders zien aflopen . . . .

Om op deze vraag nader in te gaan, heeft geen zin. Elk geval heeft zijn eigen bijzonderheden. Slechts wil ik dit opmerken: zo'n ouderling is een verstandig man, wanneer hij zonder dralen assistentie inroept. Permanente hulp

(Vervolg op pag. 5)

Ook dit jaar neemt Voortman's weer de leiding met fijne kerstkransen, zwaar gevuld met echte amandelspijs. Stuur er óók een naar uw vrienden, het is een zeer welkom kerstgeschenk.

★ Bestel vroegtijdig bij Uw winkelier; de vraag is zeer groot!

VOORTMANS
Dutch Style Cookies

W. & H. VOORTMAN LIMITED, BURLINGTON, ONTARIO

21 JAAR OUD?

Zodra U 21 jaar oud bent geworden, valt U niet langer onder de Hospital Insurance van Uw ouders. Om toch verzekerd te blijven, moet U binnen 30 dagen zelf voor Uw verzekering zorgen. Aanmeldingsformulieren zijn te krijgen bij de banken, ziekenhuizen en direct van de Commission.

PAS GETROUWD?

Vanaf die dag moet de "gezins-premie" voor de Hospital Insurance worden voldaan teneinde beide echtgenoten verzekerd te doen zijn. Stel onmiddelijk de "groep" waaronder U valt van Uw huwelijk in kennis of, als U Uw premies "direct" betaalt, de Commission.

NIEUWE BAAN?

Ten einde verzekerd te blijven, dient U de instructies op te volgen, afgedrukt op het "Hospital Insurance Certificate of Payment", formulier 104, dat Uw huidige werkgever verplicht is U te geven bij Uw vertrek.

Your ONTARIO HOSPITAL INSURANCE *Plan*

Ontario Hospital Services Commission
Toronto 7, Ontario

Onder de Schemerlamp

(Vervolg van pag. 4)

van mensen, die meer kans op aansluiting maken dan hij. Dat zal in de eerste plaats een collega zijn, die hij geschikt acht, of de dominee. (Mits die beter luisteren kan dan Mrs. V's pastor!) Maar desnoods kan het iemand zijn, die *niet* in het ambt staat. Dit laatste schrijf ik op gevaar af, dat men me verkeerd begrijpen zal. In onze kring wordt het opzichterswerk van pastor en ouderlingen grif uitgelegd in termen van discipline. En inderdaad, dat is het ook . . . gedeeltelijk. Maar een goed herder let niet alleen op de herrieschoppers in zijn kudde: hij weet, dat al zijn schapen begrip en aandacht nodig hebben. Dit is de positieve kant van het opzichterswerk, die te dikwijls verwaarloosd wordt. Wij belijden toch de gemeenschap der heiligen? De kerk mag niet schromen om ons er op te wijzen, dat als zodanig elke gelovige "ambtelijke" plichten heeft!

Ach, konden alle mensen luisteren en waren daarbij wijs . . . wat zou de wereld een prettiger plaats zijn om in te wonen! Het zou dan ook vaker gebeuren, dat een ambtsdrager zonder vrees voor "loss of face" zich zou uitspreken tegenover een gemeentelid en van zo'n bezoek gesterkt thuis zou komen. Want, weet U, ook deze mensen hebben wel eens behoefte aan een luisterend oor, aan iemand, die hen bij-licht vanuit zijn of haar geloofservaring! Zelfs predikanten hebben hun moeilijkheden, waar ze graag eens in vertrouwen over praten. Ik heb soms gedacht, dat andere kerken het op dit punt toch niet zo gek bekeken hebben door het ambt van bisschop te handhaven. Iemand, die hen ontlasten kan van hun verantwoordelijkheid en vanuit een jarenlange ervaring vaderlijk advies kan geven.

Het gaat ons, gereformeerden, zo gladjes af om critiek te leveren. Op de dominee, op zijn preken, op de kerkeraad, op het jeugdwerk, kortom, op de hele gang van zaken in onze gemeente. Maar het percentage leden, dat *lof heeft* en complimenten maakt, wanneer het verdiend is, ach, dat is zo droevig klein! Hebt U wel eens tegen de wijkouderling gezegd, dat die onlangs getroffen regeling Uw volle instemming heeft? Hij zal dat prachtig vinden! En hebt U wel eens de dominee bedankt voor een preek, waardoor U getroost en opgebeurd werd? Geloof me, dat geeft hem weer moed voor drie weken! Hij is ook een mens, weet U, een man met een zware taak. Maak *hem* blij, wanneer hij U blij gemaakt heeft. Mijns inziens is het zo, dat wie geen lof geeft waar het verdiend is, ook het recht op critiek verbeurt. Onze lezeres, Mrs. V., heeft dat goed begrepen.

Luisteren. Wat een moeilijke opgave voor vele mensen! Ze hebben geen tijd, of ze hebben geen geduld, of ze hebben geen eerlijke belangstelling voor anderen. Onder dit alles beseffen ze niet, dat ze de weg naar het hart van de medemens barricaderen. Hoeveel woorden zouden onuitgesproken zijn gebleven, wanneer de spreker eerst de tijd genomen had om te luisteren? Het is mijn wens, dat wat hierboven geschreven werd ons aan het denken zal zetten. Nog is het niet te laat: het bezoekseizoen is pas begonnen. Please, geef ook die ander de tijd om uit te praten!

Tenslotte wil ik er op wijzen, dat ook in het gezin allerlei moeilijkheden voorkomen kunnen worden, als vader en moeder beide de tijd nemen om naar hun opgroeiende kinderen te luisteren. Het is mijn vaste overtuiging, dat hier de voornaamste oorzaak zetelt van het moderne jeugdprobleem, waarover men in zak en as zit. Deze ontspoorde jongelui hadden vaak alles wat ze begeerden, behalve ouders, die tijd hadden om ouderwets met hen te "bomen" . . . En meen niet, voor één moment, dat zulke jonge mensen alleen buiten de grenzen van de Kerk gevonden worden. Ze leven naast U, in Uw eigen gemeente. Misschien in Uw eigen gezin? Want wat kunnen ook onze vaders en moeders het razend druk hebben! Wie denkt, dat hij zijn plicht vervulde door zijn kinderen naar catechisatie en christelijke school te sturen, zit er wel mijlen naast!

Is de kerk niet een gezin in het groot? Wat een geluk, dat dit een gezin is met een Vader in de hemelen, die van ons houdt en altijd bereid is om naar ons te luisteren! God is een hoorder van het gebed, vertelt de Bijbel. Hij luistert met aandacht naar de kleinste van Zijn kinderen. Ook naar hen, die denken, dat ze van dat bidden maar beroerd weinig terecht brengen. Op de golflengte, gegeven door de Here Jezus, komen hun gestamelde woorden even "loud en clear" door als het gebed van de meest welbespraakte dominee.

Laten we daaraan denken, als we in onze omgeving niemand vinden om van hart tot hart mee te praten! Dit schrijf ik U als een bemoediging, Mrs. V., niet als een dooddoener om maar van de zaak af te zijn. Want ik ben me ervan bewust, dat God het gebed niet geschonken heeft als een soort vervangingsmiddel voor het contact van Zijn kinderen onderling. Het is Zijn wil, dat wij de eenzaamheid van onze naaste opheffen en naar hem luisteren, zoals Hij naar ons.

Johannes zei eens, als een goed leerling van zijn Meester: "Indien wij elkander liefhebben, blijft God in ons". Dit betekent toch in de eerste plaats, dat we ons moeten openstellen voor de mens, die dicht naast ons leeft? Hoe jammer, dat dit ook in de Kerk zo vaak vergeten wordt! Ik ben de tel verloren van de keren, dat ik met verdriet moest constateren: in deze verhouding is God ten enenmale afwezig . . . . Ja, hier staan we schuldig, elk van ons op zijn beurt. Het is geen wonder, dat de Here Jezus ons tot aan het eind der dagen leerde bidden: "Vergeef ons, Vader, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren".

Mijn hartelijke groeten, Mrs. V., en het beste gewenst voor Uw gemeente door

SASKIA

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 335.00

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en London

Canadian National Railways

Treinreis Koopjes

en vriendelijke bediening in alle 10 provincies

Doe Uw voordeel met de beste treinreis koopjes van CN's lage Rode, Witte en Blauwe tarieven. Maaltijden zijn gratis voor hen, die in slaap- of parlor wagens reizen. U kunt nog meer besparen indien U de slaapgelegenheden met anderen deelt. Lage tarieven voor kinderen.

Zie deze Rode enkele reis "coach" tarieven,

Tussen TORONTO en:	
Windsor	$ 5.40
Saint John	$ 18.50
Saskatoon	$ 28.00
Calgary	$ 35.00
Victoria	$ 49.52

Tussen MONTREAL en:	
Ottawa	$ 2.95
Halifax	$ 15.50
Winnipeg	$ 24.00
Edmonton	$ 36.00
Vancouver	$ 45.00

Tussen WINNIPEG en:	
De Pas	$ 9.90
Edmonton	$ 15.50
Toronto	$ 22.00
Vancouver	$ 25.00
Halifax	$ 36.00

Tussen VANCOUVER en:	
Kamloops	$ 6.10
Edmonton	$ 14.50
Saskatoon	$ 18.50
Toronto	$ 44.00
Halifax	$ 60.00

CANRAILPASS voor bezoekers uit Europa: een hele maand ongelimiteerd reizen in Canada, onverschillig waar, voor slechts $99.00.

Voor nadere inlichtingen kunt U zich tot Uw CN passagiers-reisbureau wenden.

CN
CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

Op Vreemde Bodem

door C. J. Ooms-Vinckers

(4)

'Naar je bivak, ellendelingen,' bulderde de wachtsman. Hij liep meteen door naar de hut van de Chinees, schopte de deur dicht en beval hem binnen te blijven.

De mannen slenterden traag weg en Manuel zag Broeder Johannes, hijgende van de schrik, de trap bestijgen. 'Je hebt me gered. We moeten die dolk wegbergen,' zei hij met bevende stem.

'Ze hebben er allemaal twee of drie,' zei Manuel onverschillig. 'Er hangen er vier in grootvaders hut en hij droeg er een bij zich. Ze loeren op de Chinees.'

Broeder Johannes schudde het hoofd. 'Waarom zijn de mensen toch zo haatdragend,' zei hij verdrietig. 'Brengt het geluk? Soms denk ik dat het beter zou zijn, het leven te verliezen. Maar we moeten leven voor elkander. Ik moet mijn moeder en mijn zuster op hun bestemming brengen. En ik ben verkoren om in 's Heren Wijngaard te werken. Ik ben dankbaar dat je me gered hebt.' Hij stak zijn hand uit en greep die van Manuel. 'We zijn vrienden, jij en ik.'

Toen hij Manuel vragend aankeek, knikte Manuel. Ja, hij wilde wel vrienden met de Broeder zijn.

'Mijn moeder en mijn zuster zullen je ook heel dankbaar zijn. Ik ben Melita's lievelingsbroer.'

Manuel keerde zich af en liep langzaam weg. Hij zag in zijn verbeelding de grote, donkere, trieste ogen van de teer gebouwde zuster. Op zijn matras gelegen speelden er wondere dromen door zijn bewustzijn en hij prevelde: 'Melita, ze heet Melita . . . ze is mooi . . .'

Toen Manuel de volgende morgen wakker werd, had hij een naar gevoel in zich. Wat was er ook weer gebeurd? Hij zette zich recht overeind, snoof met tegenzin de duffe lucht van 't bivak in en zuchtte. Het beeld van Melita dat zich aan hem opdrong, probeerde hij te verdrijven met de gedachte aan het avontuur dat hij had beleefd. Hij zag duidelijk weer het flikkeren van het lemmet in 't schaarse licht aan de mast en voelde met welbehagen de zekerheid, waarmee hij de dolk uit de hand van de man had gestoten. 't Was precies een zilvervisje geweest, flitsend in 't licht en door hem in 't net gelaveerd of met de blote hand uit 't water weggegrist. Hij grinnikte bij de gedachte aan de geschrokken broeder. Zo'n man uit een vreemd land en van zo'n **vreemde kerk, al was hij dan allang** één van de hunnen, wist niets van pareren en afstoten. Hoe zouden zulke mensen zich ooit kunnen wreken als ze geplaagd of bestolen werden?

Hij zocht zijn broek van de grond en stapte in zijn sandalen. Zij twee vuile shirts lagen in een frommel aan 't voeteneind van zijn matras. Er moest ook nog ergens een vuile broek liggen. Ziezo, nu eerst naar de Chinees.

Op zijn tocht over het dek doken de ogen van Melita weer voor hem op. Grote zwarte ogen in een smal gezicht. Een gezicht dat wit zag. Ze reisde dus met haar moeder en de Broeder bracht hen naar hun nieuwe woonplaats.

De kok was bezig de ontbijten te verzorgen en rolde onder de hand door, het brooddeeg. Manuel begon zijn gewone karwei van 't vuur opporren en de oven op de juiste hitte brengen. De kok schonk hem een grote kom koffie in en zette vier sneden oudbakken brood met reuzel en belegd met afgehakte snippers vlees, voor hem klaar. Onder het werk door kauwde hij ze met grote happen naar binnen. Hij begon te wennen aan 't leven aan boord, hoewel hij nog met angst aan de doorgestane storm dacht.

Behalve Broeder Johannes verstond hij niemand en hij bedacht ineens dat de Broeder hem lezen en schrijven wilde leren. Als hij 't hem weer vroeg, zou hij 'ja' zeggen. 't Zou dan ook mogelijk zijn die zuster te verstaan, al zou hij haar wel nooit durven aanspreken. Hij werd plotseling warm van binnen en treuzelde met het kolenscheppen om wat af te koelen. Toen hij opkeek van zijn werk, zag hij de Broeder staan.

'Mijn moeder en zuster waren blij dat je me geholpen hebt. Ze willen je graag bedanken. Als je vrij bent, kom dan bij me in de hut.'

Manuel schrok op van dat bedanken. Hij schoof met overdreven haast de schep onder de gloeiende slakken en stootte ze met een vaart overboord. Hij dacht aan zijn kleren bij de Chinees; ze moesten schoon zijn voor het bezoek bij de Broeder.

Broeder Johannes keerde zich af om hem niet langer in zijn werk te storen. Wat zou die jongen hebben bewogen hem te beschermen tegen die woestelingen? Waren ze eigenlijk wel woest geweest? Welnee, ze hadden zich kalm en doordacht op de man willen wreken, die ze kwaadgezind waren en hij had hen daarbij in de weg gestaan. Ze maakten zich waarschijnlijk helemaal niet dik om een slachtoffer. Maar hoe was het dan toch mogelijk, vroeg hij zich af, dat de gekerstende Algerijnse jongens voor het merendeel hun lust in de dolk verloren? Zou de christelijke godsdienst toch enige invloed hebben op het 'redelijke' denken en zouden de ondergrondse impulsen verloren gaan? De aanhangers van de Islam beweerden dat de christelijke godsdienst de mannen laffer maakte . . .

Zijn weg voerde nu het Afrikaanse land in. Hij ging naar Kameroen, na een bezoek bij zijn hereende familie in Ivoorkust. Vader had een enthousiaste beschrijving van de hoofdstad Abidjan gegeven. Moeder kan er evenwel niet veel fedusie in krijgen. Ze treurde nog altijd om het afscheid van haar goede papa, de man met de trotse, levendige ogen, die zijn stamland voor geen geld ter wereld wou verlaten.

't Was van die Manuel toch ook onbekookt geweest zijn grootvader zonder noodzaak in de steek te laten. Om het onzinnige idee dat hij in Amerika alles cadeau zou krijgen. De wereld zat vol ongeletterden en zelfs geletterden die 't zelfde meenden. Ze snapten de samenhang niet tussen arbeid, hàrde arbeid en productie. Hoe kon een mens met verstand toch zó onnozel denken . . .

In de voormiddag kwamen zijn moeder en zuster in zijn hut en begaf hij zich op het dek om Manuel op te sporen. Hij keek verrast op toen hij de jongen met een schone broek en shirt vlakbij aan de railing zag staan.

'Komaan, 't is fijn dat ik je hier tref, ik dacht wel dat je een deel van het rustuur zou benutten om de complimenten van de dames in ontvangst te nemen,' zei hij opgewekt.

Manuel lachte een beetje gedwongen en volgde hem.

Toen ze in de hut aankwamen, greep de moeder van Broeder Johannes Manuel's beide handen en zei met ontroerende stem: 'We zijn gelukkig dat u onze lieve Johannes hebt gered. U bent dapper dat u de weerloze bescherming heeft geboden. Allah uw God en onze God zal u belonen.' Ze wendde zich tot Melita, die schuchter achter in de hut stond en vervolgde: 'Dit is onze dochter Melita. Lieve kind, bied de redder van je broer je complimenten aan.'

Er kwam een flauw lachje op het bleke gezicht van 't meisje. Ze stak haar hand uit en zei zacht: ''t Is goed van u, onze Johannes te hebben bevrijd.'

Manuel aarzelde even en greep toen onbeholpen haar hand vast. "'t Was niet veel,' zei hij hortend. 'Ik heb de driftige man alleen zijn dolk ontnomen.'

'Goed, goed,' viel haar moeder in, 'maar u had hem kunnen missen.'

'Nee,' zei Manuel zelfverzekerd, 'dat was onmogelijk. Ik vang een vis met mijn hand en die is vlugger dan een dolk.'

Broeder Johannes lachte en schoof de kruk aan. 'De stoelen zijn voor de dames, ikzelf neem de rand van de kooi en onze gast zal zich wel thuisvoelen op de kruk. Melita, tracteer ons eens.'

Melita schonk cider in en presenteerde er plakken cake bij.

'Van de tantes uit Marseille,' zei haar moeder. 'We hebben zoveel meegekregen, we delen u er graag van mee. Heeft u ook familie achtergelaten?'

'Manuel was thuis bij zijn grootvader, hij heeft geen ouders meer,' zei de Broeder.

'Maar dat is verschrikkelijk,' riep de moeder ontsteld uit. 'En wie zorgt er nu voor de oude man?'

Manuel beet zijn tong haast stuk. Hij werd gloeiend heet; hij wilde weg.

'Zijn grootvader kan heel goed voor zichzelf zorgen, hij is dat altijd gewend geweest,' zei de Broeder vlug.

'Vader kan zich ook zo goed redden, weet u wel, mama,' zei Melita ineens. 'Toen we plotseling moesten vertrekken, heeft hij zich er het beste doorheen geslagen.'

Ze had een kleur als vuur en Manuel keek haar bewonderend aan. Ze had dit expres gezegd om hem niet te kwetsen, begreep hij.

'Manuel moet beslist bij ons komen om kennis te maken met papa. Die moet toch ook de beschermer van zijn lieve Johannes kennen.'

Die vrouw moet nu ophouden, dacht Manuel. Hij wilde weg, maar wist niet hoe hij dat moest zeggen.

De Broeder merkte zijn onrust op en hielp hem. 'Ik denk dat Manuel nog even moet rusten, voor hij weer aan 't werk gaat. Hij komt nog wel eens terug; hij weet dat hij welkom is.'

Zijn moeder nam luidruchtig afscheid van Manuel. De lichte hand van Melita in de zijne, beroerde hem in heel zijn wezen. Hij herademde toen hij buiten stond. Hij keek om zich heen alsof hij de ruimte wilde indrinken. De hoge hemel en de wijde zee, 't was alles machtig mooi . . . en de ogen van Melita. Haar zangerige stem klonk nog in zijn oren en hij prevelde zachtjes: 'Allah . . .'

Het weer bleef gunstig en ze stoomden op een kalme zee naar Conakry om het uit Frankrijk meegenomen sanitair te lossen en passagiers op te nemen. Er was een jong Frans meisje bij, dat een paar jaren in het voormalig Frans Guinea in dienst van de United Nations had gewerkt om voorlichting te geven aan de vrouwen. Ze was door de nieuwe machthebbers uitgewezen en ging een nieuwe post betrekken.

Manuel probeerde een glimp van haar op te vangen, maar toen hij haar op het terrasdek zag, keerde hij zich teleurgesteld af. Ze was groot en dik en had een wilde bos rood haar. Ze leek helemaal niet op Melita; ze had ook een luide stem en lachte iedere keer zo hard, dat ze alles overstemde.

Hij zag Melita nooit bij de kombuis, maar de nieuw aangekomene had een paar keren haar gezicht om de hoek van de deur gestoken. Hij zag haar ook tegen de Chinees praten, hoewel de Chinees haar zwijgend aanhoorde. Ze liep alle dekken langs en klom zelfs bij de officier op de brug. Na Broeder Johannes en zijn familie in de eetsalon te hebben ontmoet, knoopte ze, waar ze kon, een gesprek met hen aan. Ze vertelde van haar vele ervaringen die ze bij haar vierjarig verblijf in Afrika had opgedaan. De afkrikaanse vrouw was eerst wat schuw geweest, maar de cursussen in kinderverzorgen, naaien en koken werden na een poosje druk bezocht. De vrouwen waren wat lacherig en kinderlijk op de leerstof ingegaan, maar bleken toch intelligentie genoeg te bezitten om alles op te nemen en te verwerken. Als ze nu lezen en schrijven konden, waren ze een stuk op streek en gelukkig hadden velen van hen dat op zendings- en missiescholen geleerd. En nu was ineens alles zinloos afgebroken en zou het gestrooide zaad wel helemaal verloren gaan. Als ze nu de scholen nog sloten was 't spel compleet. Er zwierven allerlei vunze elementen rond die de bevolking dom hielden onder het mom van dat ze, door hun kennis te vermeerderen, voor de blanken zouden moeten werken.

Ze was nu naar Kameroen gedetacheerd; ze zou liever naar India zijn gegaan, maar ze was op een Frans sprekend gebied aangewezen.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to the Lord we are happy to announce the birth of our daughter

PATRICIA LYNN

a sister for Vicky, Marlene and Kevin.

Nov. 18th, 1966.

Jack and Helen Hagen

Smithville, Ont.

The Belleville District Christian School urgently needs a

THIRD TEACHER

to take over the intermediate grades as soon as possible.

Send inquiries to: P. A. Schaafsma, 254 North Park St., Belleville, Ont.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz. B.C.

For Sale:

ACCORDION

Hohner, 120 bass, with case and books. In excellent condition. For further information please phone: (Brampton, Ont.) 112-451-9566.

Just off the Press!

by Calvin Seerveld:
LABOUR: A BURNING BUSH! 50¢

by Joel H. Nederhood:
NEITHER SLAVE NOR TYRANT 30¢

by Henry Van Andel:
WHAT IS LIBERTY? 25¢

Also Order Now!

by Calvin Seerveld:
CHRISTIAN WORKERS, UNITE! 50¢

CHRISTIAN CAMEL DRIVERS, UNITE? 15¢

by Bernard Zylstra:
CHALLENGE AND RESPONSE 30¢

by R. Kooistra:
THE FREE CANADIAN 30¢

by Paul G. Schrotenboer:
FREEDOM AND JUSTICE FOR ALL 25¢

Mail your order and cheque to:

Christian Labour Association of Canada
1058A Albion Road, Rexdale, Ontario

1926 1966
Enschede — Bowmanville

"Hallelujah!
Loof den Here, mijn ziel.
Ik zal den Here loven,
mijn leven lang,
mijn God psalmzingen,
zolang ik nog ben."

We hebben met dankbaarheid op 18 november, het 40-jarig huwelijksfeest gevierd van

MEINE OLDEJANS
en
ROELOFJE OLDEJANS—HOFSINK

Hun kinderen,

Bethany, Ont.
Jan Oldejans
Ali Oldejans-Broenink

Bowmanville, Ont.:
Gerrit Oldejans
Rose Oldejans-van der Meer

Brampton, Ont.:
Henk Oldejans
Dini Oldejans-Kalsbeek

Oshawa, Ont.:
Henny Witvoet-Oldejans
Gerrit Jan Witvoet

Weston, Ont.:
Alie Witvoet-Oldejans
Bert Witvoet

en kleinkinderen.

R.R. #4, Bowmanville, Ont.

Op 18 november 1966 hebben onze geliefde ouders en grootouders

H. J. NYMANN
en
Z. NYMANN—DICKEVERS

hun 45-jarige echtvereniging gevierd.

Hun dankbare kinderen:

Rexdale, Ont.:
G. J. Nymann
G. Meyerink-Nymann

Canboro, Ont.:
G. Meyerink-Nymann
H. Meyerink

Dunnville, Ont.:
G. Meyerink-Nymann
J. H. Nymann

Rexdale, Ont.:
S. Nymann-Huizinga
J. v.d. Beld

Fishersville, Ont.:
G. v.d. Beld-Nymann
A. Nymann

Rexdale, Ont.:
S. Nymann-Visser
en kleinkinderen.

The Lord willing on Dec. 3rd, 1966, we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our parents

PAUL KOOLE
and
PRINA KOOLE—LORIER

Their thankful children:
Ria and Bill
Lonny
Bob
Jenny
Ena
Pauline
Joan
Renny
David

Open house will be held on Dec. 3rd, from 3-5, in the fellowship Hall of the Trinity Christian Reformed Church, 99 Scott St., St. Catharines.

R.R. 3, St. Catharines, Ont.

Op 15 november 1966 kregen wij bericht uit Holland dat onze lieve Vader en Grootvader

JACOB VAN DEN AKKER

na een korte ziekte van ons is heen gegaan.

Door de Heilige Geest van het eeuwige leven verzekerd mocht hij getuigen: "Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heren".

Rom. 14:8b

Zijn kinderen en kleinkinderen in Canada:

Nora en Daan Mobach
Bernard
Jacqueline
Martin
Eleanora

688 King Street West,
Oshawa, Ontario.

15 november 1966

Thorbeckelaan 62,
Amstelveen, Holland.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

**10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713**

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:

If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

After suffering patiently for more then 3 years, the Lord took His child, my beloved wife and the children's tender mother unto Himself.

JOAN LINKER
(STIENTRA)

For her to live was Christ, and to die gain.

Jim Linker
Winnifred Jane
Jeffrey James

Our comfort is that she is now for ever save, and without pain in the arms of Jesus.

11 McClary Ave.,
London, Ont.

Nov. 20, 1966.

Hymn 469: "By the Sea of Crystal".

In His unfathomable wisdom it pleased God to take unto Himself today our dearly beloved daughter and sister

JOAN LINKER
nee STIENSTRA

at the age of 32 years.

Psalm 86:12

London, Ont.:
Mrs. J. Stienstra

London, Ont.:
Mr. Enzy Stienstra

Grand Rapids, Mich.:
Mr. and Mrs.
Richard Stienstra

London, Ont.:
Miss Tina Stienstra

Chatham, Ont.:
Mr. Peter Stienstra

Chatham, Ont.:
Mr. and Mrs.
Henry Stienstra

Chatham, Ont.:
Mr. and Mrs.
Tom Riedstra (Anne)

London, Ont.:
Mr. and Mrs.
Sander Postma (Mary)

London, Ont., Nov. 20, 1966

After a lengthy illness, the Lord, in His divine wisdom, took unto Himself our dear sister-in-law and aunt

JOAN LINKER—
STIENSTRA

Psalm 116:15

London, Ont:
Fam. K. Linker

Forest, Ont.:
Fam. J. Linker

Kerwood, Ont.:
Fam. G. Linker

Dresden, Ont.:
Fam. A. De Vries

Petrolia, Ont.:
Fam. W. F. Linker

Forest, Ont.:
Mr. R. Linker

Essex, Ont.:
Fam. O. De Boer

Strathroy, Ont.:
Fam. H. Linker

Forest, Ont.:
Miss M. F. Linker

London, Ont., Nov. 20, 1966

For rent

A COMFORTABLE BED-SITTINGROOM

in the Queen-Aberdeen area, with use of kitchen and bathroom.

Walking distance from St. Joseph's Hospital and downtown Hamilton Christian Reformed Church. Call: Mrs. Groen, 528-3588.

For rent

LARGE 2-BEDROOM APARTMENT

near buslines. Garage available. Gage and King are. Mr. M. Huizinga, 20 Maplewood Ave. Tel. 544-1489. Hamilton, Ont.

Speciale Kerstaanbieding

SJOELBAKKEN

6 ft, 20 schijven $11.75 en 5% tax. F.O.B. Grimsby. $2.- extra voor verzending in Ontario en $2.- extra voor lakken. Liefst vooruitbetaling.

PARKROAD FURNITURE
5 Park Road N., Grimsby, Ont.
Phone 945-2388

HOLLANDSE SCHEURKALENDERS

Maranatha, Kruimkens van 's Heren Tafel, Honingdroppels	$1.75
Oranje Kalender	$1.50
Daily Manna Calendars	$2.20
Success Agenda Refills	$2.69
Christmas Cards with Scripture Text — 18 and 21 cards in box	$1.10
Beautiful Canada Calendars "Centennial Edition"	$1.00

(Stuur ons $1.25 en het adres van Uw vrienden, en wij zorgen voor de rest)

VAN DELFT'S BOOK and GIFT SHOP
**1058 Main St. W., Hamilton, Ont.
Phone JA 8-1932**

---

129 Acres Dairy Farm

met best melkcontract. Goed 8-kamer huis met alle gemakken voorzien.

Grote barns, barn cleaner, silo, goed vee en beste machines.

11 mijl vanaf Hamilton, Ont.

Vraagprijs $74,000.- met $30,000.- down, of nader overeen te komen voorwaarden.

Jack Bylsma
REAL ESTATE
**1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894**

Sunday School Teachers

We have a large variety of Sunday School Books and Supplies. See our Catalogue. Order early. Store open daily 9 A.M. - 9 P.M.

Chr. Book Centre
ANTON LAMMERS
**36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario
JA 2-1234**

For sale:

HARDWARE AND CLOTHING STORE

in the Niagara Peninsula. Close to Church and Christian School. Excellent turnover, large living quarters. Write under number 1919, to Calvinist-Contact, Box 312, Station "B", Hamilton, Ont.

FARMS TE KOOP

150 acre farm, 140 bewerkbaar. De barn is uitgerust met nieuwe stable cleaner, bulk tank, melkhuis. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Deze farm kan leeg of met stock en implements gekocht worden.

Voor meer farms van 50 tot 500 acre, met en zonder melkcontract, evenals tabaksfarms rond Woodstock, Ingersoll and Thamesford and Oxford County, schrijf of bel

K. A. McWilliam
Real Estate
**178 Thames St. S., Ingersoll, Ont.
Tel. 485-2800 or 475-4488.**

VOLGENS RECEPT

der beroemste natuurgeneeskundige artsen en specialisten leveren wij reeds 36 jaren volkomen onschad. kruidenmengsels tegen alle chron. ziekten met verbluffende resultaten. Ook als alles faalde en U alle hoop hebt laten varen, ligt hier Uw grote kans. Onze attesten zijn verbluffend! Broch. en inl. gratis. Desgew. toezending in blanco verpakkking. Uw ziekten en klachten uitvoerig melden aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA'
Westersingel 40, Groningen, Ned.

FARMS TE KOOP

100 ACRE FARM met melkcontract. Dit is een mooie farm met grote barn, 35 stanchions, 2 silos, melkhuis, bulk tank. Het 4-slaapkamer huis ziet er prachtig uit. Het land is in excellente conditie. Deze farm is gelegen ½ mijl van Embro. Open for offer. Te aanvaarden in het voorjaar.

150 ACRE. Deze farm is gelegen aan de hoofdweg, 2 mijl van Woodstock. Grote dubbele L-barn, uitgerust met stallcleaner, melkhuis, en bulktank. Het 9-kamer huis is van alle gemakken voorzien. Dit is een van de mooiste farms ooit door ons te koop aangeboden. Open for offer.

196 ACRE beef cattle farm gelelegen aan de hoofdweg tussen Aylmer en Port Burwall. De grote barns zien er prachtig uit. 2 Silo's. 3 Jaar oud 4-slaapkamer bungalow met dubbele garage is waard alleen al $30.000.-. Dit is excellent corn land. Prijs $60.000.- met $15.000.- of $20.000.- down.

200 ACRE VARKENSFARM. Het land is geheel bewerkbaar en prima gedraineerd. Deze farm heeft 2 huizen. Alle moderne voorzieningen. 2 Beefcattle barns, 2 silo's. 1 Grote nieuwe varkensschuur met stallcleaner en nog een grote varkensschuur voor het fokken van pigs. Deze is uitgerust met hot air furnace, grote corncrib, grote heiffer shed, kippenhok, en meer gebouwen. Dit is een prachtige farm. Open for offer.

50 ACRE. Dit is een mooie farm gunstig gelegen tussen Hickson en Tavistock. Mooi huis, alle moderne voorzieningen. Grote barn, 20 stanchions en vele boxstalls. Prijs $16.500.

Wij hebben nog meer farms van 50 tot 400 acres en tevens een lijst van tabaksfarms rond Woodstock, Embro, Delhi en Aylmer.

Mocht U soms iets zoeken wat we niet geadverteerd hebben, zoals winkels, apartmenthouses of Dryclean-business, enz., contact:

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
**Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406**

Vertegenwoordigen

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY

requires

FEMALE OFFICE HELP

Knowledge of the Dutch language preferred. Please send applications, stating qualifications, references and experience to the office Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Speciale aanbieding in de week van November 28—December 3

PHILIPS — IMPORTED RECORDS

Hollandse en Canadese Textiel

in grote sortering. (ook vloerbedekking)

Verder bonbons, chocolade letters, sigaren, banketstaven, kerstkransen en een verscheidenheid van kruidenierswaren.

Plantinga's Dry Goods

2445 Glenwood School Drive, Burlington, Ont.

REISBUREAU

O. K. JOHNSON TRAVEL SERVICE

Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488

Stuurt U geld naar huis voor Kerstmis ?

Spreek met Uw B of M directeur over wereldwijde "money orders". Veilig, gemakkelijk, weinig kostend — de beste manier om geld naar het buitenland te zenden.

BANK OF MONTREAL

Canada's First Bank

HALF HOUR STOP

(A TRUE STORY)

The train was dirty and unbearably hot. Through the grimy, streaked windows the glare of the afternoon sun was terribly hard on the eyes and the landscape boring. Inside the train there was not much of interest to see either. Everyone was uncomfortable and very hot. Tempers were short and quarrels frequent.

The Danychuk's had one corner seat to themselves. Father, mother and their three children, Dave, 19, Joan 14 and little Susan, four months old. For months they had been talking about their new life on the other side of the ocean and now, August 1953, they were really on the train. They had left the old country about 2 weeks ago and were on their way to Alberta. The boat trip had been uneventful although mother Danychuk had been terribly seasick. And even if she found the train trip very uncomfortable she much preferred it to the endless rolling and tossing of the boat.

They were in Saskatchewan now and were impressed by the vastness of the country. The prairies seemed to go on and on forever and the small scattered settlements looked quite forlorn.

Dave looked out the window and wondered what was ahead of them. Right now all he wanted was a bath and a cool drink. "Say Dad," he said, "do you think there is any possibility of getting off this rolling hot house for a nice ice cold beer?"

His father had been dozing in the corner but by the words "nice ice cold beer" he perked up visibly.

"We are getting close to a big city and maybe the train will stop long enough for us to get off for a while," he answered.

Mother Danychuk's face brightened. How she would love to look around in one of the big restaurants. And who knows, there might even be a decent washroom so they could freshen up a bit. The washrooms on the train were in deplorable condition and she wondered uneasily if they would be like this everywhere. Back home they had heard all sorts of wild stories. Nobody had curtains or drapes in front of their windows; rugs on the floor were unheard of and not one family owned a coffee table. She didn't know what to believe.

She said to Joan: "Let's find some facecloths and towels. Maybe we have a chance for a quick wash."

Susan was sleeping peacefully in her basket and the lady across the aisle promised to look after her.

Joan was teasing Dave: "Now is your chance to prove yourself. After all, you did finish high school and you should be able to speak some English."

Dave grinned at her but did not say anything. It was easy for Joan to talk, but when he had been listening to the two conductors talking together, he had not been able to follow their conversation at all. He felt very uneasy, but Joan was right! He was the only one in the family who had some knowledge of English.

They went in search of the conductor and Dave managed in broken English to ask him what the name of the next city was and how long the train would stop there. The friendly conductor told them they would stop in Regina for half an hour and that the restaurant was very good there. When they stepped off the train they agreed wholeheartedly with Joan who sighed:

"My, does it ever feel good to walk on solid pavement again."

Inside the restaurant father Danychuk asked for coffee and icecream for the ladies and 2 ice cold beer. Imagine their surprise when they were told to go across the street. That apparently was the only place close by where you could buy a beer. The ladies stayed in the restaurant while the two men went across the street. As they ordered their beer, Dave was aware of the sharp glance of the waiter who suddenly asked him:

"How old are you?"

Nonplussed he answered: "Nineteen sir."

Immediately he was told that the law did not permit them to sell beer to minors. Dave was furious! Here he was, dying for some cold beer and some foolish law said he was too young. Father Danychuk felt sorry for him, but advised him to go back to the restaurant for a soft drink. Grumbling Dave sauntered back. Now he had to sit with his mother as if he was some stupid young kid. Boy, what a country! But when he saw the dish with delicious ice-cream Joan had in front of her, his face brigtened somewhat.

"How come you are back so soon, Dave, and where is father?" As Dave, still bristling, told of his recent experience, mother said smiling:

"I know father cannot really afford it, but I'm sure he won't mind if you order some ice cream too."

The banana-split was superb and Dave thought that this new country was not so bad after all.

The time seemed to fly and all to soon they had to go back to their train. But when they reached the platform they could only stare! Impossible! They couldn't believe their eyes! But the empty rails in front of them told their own story: the train was gone! Here they were, stranded in a strange city, unable to speak the language and little Susan on the train!

Mother nearly fainted.

"My baby, my baby," she moanedé

"Let's find the station master," father said, grim-faced.

When they located his office, the station master had only to take one look at their shocked faces to guess what had happened. He couldn't help but smile and tried to reassure them right away.

"Don't worry too much. The Trans-Canada is coming in in about 10 minutes, and we'll find a place for you in it. You will catch up with your own train in Moose Jaw. Your train must wait there and let the Trans Canada pass."

When Dave asked why the train had left sooner than they had been told, he explained:

"Your train is s special immigrant train and not on the regular schedule. Therefore it had to move in order to avoid a rear-end collision with the Trans Canada. But don't worry, it will be waiting for you in Moose Jaw."

Almost faint with relief they thanked him and a few minutes later they went aboard the Trans Canada.

Dave and Joan enjoyed this ride immensely. This was some train! But father and mother were too worried about little Susan. To them it seemed as if Moose Jaw was on the other side of the world. When they finally boarded their own train again, cheers went up all around them. Everybody seemed to be talking at once. "Where on earth have you been? What happened? How did you get back on?"

Mother Danychuk hugged and kissed her little girl as if she had been lost for years. The lady who had looked after little Susan was no less relieved to see them all safely back. She had wondered anxiously what to do with the baby.

When the excitement finally died down somewhat, Joan looked down at herself, wondering what she had been clutching in her hands all the time. Her towel and face cloth!

She still hadn't had her wash!

March 1966 Diana Ludwig

CANADA'S EXTERNAL AID PROGRAMS (4)

EDUCATION

Educational assistance continued to expand. During the 1965-66 academic year, Canada had 533 teachers and professors, 39 educational administrators and 31 educational advisers on External Aid assignments overseas. This represented an increase of 203 over the number of teachers and professors serving abroad in 1964-65. The number of foreign students in this country under External Aid sponsorship climbed to 2,538 from 1,820. Since 1960, annual expenditures on fees or allowances, transportation and related costs for experts, teachers and trainees have risen from approx. $1,000,000 to $17,350,000.

Under its teacher program Canada continued to place priority on meeting requests for staff assigned to teacher training positions and senior posts in secondary schools. It is particularly in the teacher training colleges where Canadian personnel are given an opportunity of making the most effective contribution to the goals of increasing the local supply of qualified teachers and raising standards of instruction. In 1965-66 approximately half of the Canadian teachers overseas were undertaking duties as teacher trainers, and a substantial number of those in secondary schools were participating in courses of in-service training. In addition, many of those not formally involved in important training were able, by virtue of their experience and seniority, to make important contributions in key positions to curriculum development and improved methods of instruction. In terms of subjects, the greatest needs of the developing countries are for teachers of Mathematics and Science, the French and English languages, and Vocational subjects, and most teachers in 1965-66 were instructing in these disciplines.

Under the university program, Canadians undertook such individual assignments as professor of veterinary pathalogy at the University of Ibadan, Nigeria, professor of organic chemistry at the University of Guyana, British Guiana, and professor of botany at the University of Peshawar, Pakistan. Other Canadians served as members of teams provided by Canadian universities under general contractual arrangements with the External Aid Office. Progress was made on a number of such projects which were begun in earlier years, in particular with the University of Toronto to establish a faculty of Engineering at the Karnataka Regional Engineering College at Mangalore, India, and with the University of British Columbia to establish a Department of Adult Education at Rajasthan University, Mysore, India. Plans were also made to undertake new co-operative arrangements as, for example, with McGill University to establish a medical faculty in Nairobi, Kenya. These projects have been undertaken with the hope that they will lay the foundations of continuing links between Canadian universities end universities of the developing countries.

The 1965-66 academic year marked the introduction of a scheme of Fellowships under the Canadian Commonwealth Scholarship and Fellowship Plan. During the year three Research Fellowships were awarded to university professors for study at Canadian universities for a period of a full academic year. In addition, four Visiting Fellowships were awarded to professors and others prominent in the field of public education who were brought to Canada for shorter periods of study. Canada financed the studies of 222 Commonwealth Scholars during the year, 80% of them from developing countries. Scholarships in other Commonwealth countries were awarded to 77 Canadians.

During the year, four Canadian-built schools in the Little Eight islands of the Caribbean were opened and, as the year ended, preparations were made for the opening of the new Trades Training Centre at Accra, Ghana. While in Nigeria, Prime Minister L. B. Pearson announced the Canadian decision to assist in the construction of a high school at Benin City, in Nigeria's western region. Progress was made on the development of a system of comprehensive schools in Thailand, covering equipment and training together valued at $1,000,000 in long-term development loans and $500,000 in grant aid. Canada decided to send 900 tons of paper to the Republic of Congo (Leopoldville) to aid textbook production over the next three years.

In addition to the Canadians assigned to formal educational institutions, 277 technical advisers served in a wide variety of fields including medicine, health, air services, hydro management, wheat breeding and rust research. In these areas also, "pairing" arrangements were established between Canadian and overseas institutions.

FROM HITHER AND YON

THE RELUCTANT DUTCHMAN WHO WOULDN'T SAY 'YES'

By John Kettle.

The 58-year-old Dutch-born metal worker stepped outside the door of his cottage in Orangeville, and into the yellow clogs painted 50 miles northwest of Toronto, with little flowers that stood at the step.

One of the departing visitors asked how he was feeling.

"Well, I must say, every day at some time I feel I would like to walk away from it all," replied Dirk Hoogendoorn. "But I wouldn't feel right. There's too much at stake."

That was a few weeks before Hoogendoorn lost his job at Greening Metal Products and Screening Equipment's Orangeville factory. The lean, leathery immigrant from Holland was the firm's first employee when the company started up 11 years ago.

In 1962 the plant was unionized by the United Steelworkers of America. Hoogendoorn was among a small minority that opposed the union and refused to join it. He also refused the checkoff, a feature of the Rand formula under which employees in a union shop who conscientiously object to joining the union have the equivalent of union fees deducted from their pay packets and paid to the union but don't become members.

Ostracized

That was the situation two years ago. Since then Hoogendoorn has been ostracized and fired. When he was re-hired, his workmates walked out in protest. In March this year the company and Steelworkers local 6266 went to arbitration, and Judge G. H. F. Moore ruled that Hoogendoorn must authorize the payroll deductions or be fired.

Hoogendoorn took his case to the Supreme Court of Ontario. On August 2 Mr. Justice Campbell Grant dismissed the application to quash the arbitration order, and Hoogendoorn was fired again.

Now he is appealing Mr. Justice Grant's ruling. His case is expected to go before Ontario Court of Appeal early next month.

With financial help from sympathizers, especially a group of lawyers and businessmen calling themselves the Committee for Justice and Liberty, Hoogendoorn and his lawyer, Bryan Kelsey, say that they will go to the Supreme Court of Canada if they have to.

What's behind the row between the stubborn metal worker and the big union?

Hoogendoorn is a dues-paying member of the Christian Labour Association of Canada. Founded in 1952, the CLAC plodded along for 11 years as a sort of workingmen's club, unable to represent its members because it could not get certification as a union from the Ontario Labour Relations Board.

Three times the association signed up a majority or workers in a company and applied for certification as their representative. Each time the Labour Relations Board refused. The board object to conditions in CLAC's constitution and bylaws that it interpreted as religious discrimination.

At its first appearance before the Labour Relations Board, in the mid-1950's, A CLAC official said he would refuse membership to a Jew or a Mohammedan, because it was a Christian trade union. Now CLAC says this clause has been dropped and that its 3,000 members include some who are not Christians.

After the third refusal, the association went to the Supreme Court of Ontario. That was in 1963. In his decision Chief Justice J. C. McRuer said:

"If I supported the board's refusal to certify the union on the grounds that its members engage in prayer, read passages from the Bible, and sing psalms and hymns at their meetings, the result would be that a union that required no standards of ethical or moral conduct and opened its meetings by readings from Karl Marx and singing the Red International might be certified, but one that permits the practices here in question could not be."

With that he ordered the Ontario board to certify the Christian Labour Association of Canada as a trade union. Within 15 months CLAC was also certified in British Columbia, where it had been previously turned down too, and in Alberta.

Christian approach

The association's stand is that labour-management relations need the Christian approach. "To do justice to the interests of the company and the workers, the people concerned must see work as a very meaningful part of man's life, in the service of God and his fellow men," says CLAC's business agent Gerald Vandezande. "You cannot live out of one principle in one part of your life and out of another in another."

To the unions it looks like something quite different. When the Alberta government introduced an amendment to its Labour act which forbade unions to penalize members who worked in a non-union shop, union officials saw the black hand of the CLAC behind the move. "This could mean the break-up of many of the conditions of work we have today,," said Arthur Roberts, secretary of a hospital employees' union local. "I blame the Fascist organization of the Dutch Reformed Church for this." Other Alberta unionists called CLAC "radically pro-management," "highly dictatorial," and "undemocratic."

Ontario labour officials are not so fiercely outspoken—but then, they have lived with CLAC longer. The OFL's Archer explains it this way:

"Some of them are very nice chaps, very sincere, but I think they are being used by the right-to-work people and anti-labour people, and financed by right-wing groups like Social Credit. They used to get some sympathy. Some people believed that they were poor little lambs being exploited by big American unions. But among knowledgeable people they get no sympathy at all."

— The Toronto Daily Star.

Know these Winter Driving Safety Tips?

New York (NAPS) — In the so-called good old days, owners drained their car radiator, took off the tires and put the car on blocks for the winter. Today, cars are year-round propositions, but we all have some mental blocks about winter driving that can be dispelled with a few common sense rules. Here are some key winter driving safety do's and don'ts from chemical experts of Pittsburgh Plate Glass Company, makers of calcium chloride.

1. *Do* keep extra distance between you and the car ahead; it may take *12 times* as far to stop on snow and ice as on dry concrete. On icy pavements, tires may lose all but one tenth of their grip, making it impossible to brake to a sudden stop. Keep a minimum of one car length for every ten miles of speed between you and the car ahead. And don't be fooled by a sudden let-up in the cold spell. It can take over twice the distance to stop your car at 32° F. than at zero temperature because ice and snow become much more slippery at higher temperatures.

2. *Don't* jam on your brakes if your car should skid; you'll only make your situation worse. Instead, leave the motor engaged and turn the steering wheel in the direction in which the rear of the car swings. Accelerate slightly. Pump your brakes gently but rapidly to stop; pumping your brakes also gives you better steering wheel control.

3. *Do* keep your windshield washer reservoir filled; poor visibility is a prime winter hazard. As an added precaution, keep a bottle of glycerine and water, half and half, in the glove compartment of your car. An application will free windshield glass and windows of ice and sleet.

4. *Don't* push the gas pedal to the floor when trying to get out of a snow-covered rut. A bag of sand and a shovel in the trunk of your car are a simple safeguard against ruts. If you get caught in one, shovel away loose snow for three or four feet ahead and behind the wheel. Sand the shoveled area, especially around the rear wheels. If your car has automatic transmission you can "rock" it by moving the selector lever back and forth between low gear and reverse.

5. *Do* find out what your community is doing to eliminate highway danger spots and decrease chances of skidding.

6. *Don't* drive away after starting your motor until you are certain it is operating properly; give it a few minutes to warm up at about twice its normal idling speed. Use the time to check your gas and oil pressure gauges. After you've driven a few minutes, try your brakes. Even if they are in perfect condition, moisture may have condensed on the linings and drums. Trying them out will help them thoroughly.

7. *Do* dim your headlights at least 1,000 feet before meeting another automobile when driving at night. After looking into the lights of a car approaching at 40 miles per hour, you may travel 200 feet before you can see clearly. And most important — never drive if you are fighting off sleep. An accident can happen in a fraction of a second — particularly under adverse weather conditions.

Drive carefully!

A FOWL VIEW? Judging from letter to editor, the Three Way Piece No. 2 gives Toronto something 'Moore' to crow about—from this angle The Archer becomes The Rooster.

THE WORLD OF BOOKS

Calvin's Commentaries

THE ACTS OF THE APOSTLES. 14 - 28.

Translator John W. Fraser
Wm. B. Eerdmans Publ. Company, Grand Rapids, Mich.
Price $6.00.

I have the impression that the edition of the translation of Calvin's N.T. commentaries into current English must be complete (or almost complete) with this publication of the second part of the commentary on the Book of Acts. Also this volume honors the author and the translators; most of the translation has been done by John W. Fraser, but that of chapter fourteen is the work of prof. T. F. Torrance.

We are struck again by the clarity of Calvin's style, his careful weighing of arguments, his honesty to God and men, his real explanation of the text without ambiguity. This does not mean that he does not sometimes express himself in a paradoxical way. I was struck, e.g., by his exegesis of Acts 22:16 ('Arise and be baptized, and wash away thy sins, calling on his name'), in which the following words occur: 'A bare form is not set before us in baptism, but the giving of the reality is also connected to it at the same time, because God does not deceive us in His promises, but truly fulfills what He signifies under figures. However, on the other hand, we must be on our guard that the grace of God is not tied to the sacraments. For the external administration of baptism is of no value, except when it pleases God that it should be so.' Calvin writes: 'However, on the other hand . . .'; and he does not shun to emphasize two aspects which seem to exclude each other.

Three very helpful indexes of texts, names and subjects close this excellently-edited book.

L. Praamsma

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord we are happy to announce the birth of our sixth daughter

HELEN

Bert and Jo Ostermeier

527 - 5th St.,
New Westminster, B.C.

Nov. 5th, 1966.

FOR

Real fine Books, and Sunday-school Materials,

Distinctive Gifts, Plaques, Mottoes, and Games,

Precision made Hohner Instruments, and Dutch Specialties,

ask for our Catalogue.

JOHN A. W. EISEN

Renfrew Disabled's Products

RENFREW, ONTARIO

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings

Harry Wierenga

Jeweller-Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

Andy and Diane Regnerus wish to thank God for the save arrival of their baby girl

BRENDA MARLENE

a sister for Allan.

Waterdown, Ont.
27 Dundas St. E.

Nov. 15th, 1966

C.C.C.
Christian Contact Club

Christmas Banquet

DECEMBER 17th, 1966
TORONTO, ONT.

GUEST SPEAKER
REV. S. TERPSTRA

Single people, who are interested in more information, please write to Mr. Wm. Hegi, 51 Mill St., Georgetown, Ont. Tel. 877-6147.

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $2.50 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

DO YOU KNOW THAT . . .

- our prices are lower now?
- we have silver, gold and gold-plated articles?
- we have agents in various centres?
- our profits are for Christian education only?
- pamphlets with exact illustrations and prices are available on request?
- following are a few examples:
  - —hangers (silver) ¾", 1¼", 1½" - $1.75, $2.50, $3.00
  - —hangers (gold-plated) 1¼", 1½", - $3.00, $3.50
  - —chainlets $2.00 (silver), $3.00 (gold-plated)
  - —tiepins ¾" (silver or gold-plated) $1.50
  - —teaspoons $1.50
  - —letteropener $3.00

Huguenot Cross Canada
P.O. Box 787
Rocky Mountain House, Alta.

BRAMPTON TRANSPORT LTD.

requires

One Class A Mechanic

Good wages and benefits for the right person.

Apply:

Mr. W. Johnson,
115 Orenda Rd.,
Brampton, Ontario

or phone: 451-5301.

BRAMPTON TRANSPORT LTD.

requires experienced

Straight Truck & Tractor Trailer Drivers

Good wages and benefits for the right person.

Apply:

Mr. W. Johnson,
115 Orenda Rd.,
Brampton, Ontario

or phone: 451-5301.

JAMES M. DUNWOODY & CO.

Chartered Accountants

D. VAN LEEUWEN, C.A.
K. GERHARDT, C.A.

330 Bay Street,
Toronto 1, Ont.
364-8261.

A.R.S.S. MONTHLY BULLETIN

P.G.S. GOES TO G.R.

The message contained in this cryptic headline is that the Rev. Dr. Paul G. Schrotenboer is spending his last few weeks in Hamilton as Executive Director of the Association for Reformed Scientific Studies, because on December 19 he will move to Grand Rapids to assume full-time responsibility as General Secretary of the Reformed Ecumenical Synod. Officially, his resignation becomes effective December 31, 1966 or precisely 3 years after his first appointment.

It will be very difficult to assess adequately what Dr. Schrotenboer's work has meant and still means to us. Minutes of Board of Trustees meetings contain articles resolving that the Board express its deep appreciation for his work. At the next meeting of the Board in February a special effort will be made to give tangible expression to this appreciation. As Dr. Paul toured the country this past summer many people, either speaking for themselves or on behalf of groups, noted their deep regret that he was leaving. What is behind such regret and such appreciation? What is there to be noted about this first employee of the Association—officially part-time but putting out more than a full-timer's load of work?

Maybe the most notable thing is that P.G.S. pulled the A.R.S.S. through its roughest and toughest and most obstacled years with such dogged determination, devotion and loyalty, with such untiring and energetic industriousness and with such an uncanny capacity for endurance in the face of exhaustion as could not fairly be expected from any man. All his speaking and writing, administrating and organizing, correspondence and conversations, meetings and discussions added up to such an enormous daily schedule that it might have buried him.

Yet all of this Dr. Paul Schrotenboer was able to do because of his deeply rooted sense of duty, his indomitable spirit and his conviction of being called to promote and spread an "idea to win the world" as he likes to call it and by which he means our obedience in bringing the redeeming light of the Gospel of Jesus Christ to bear on the world of the modern university.

It is for things such as these that there is so much gratitude and appreciation. Regret also, because one can but miss such a man. And some sadness, because now that the Association finally seems to have embarked on a more settled course of steady progress, as the fruit of the labors of Dr. Schrotenboer, he will not himself be able to enjoy those fruits with us.

Goodbye for now, Dr. Paul Schrotenboer. Thanks for all you have been and done for us. We wish you a blessed career with the R.E.S. and we very much hope that we have not been seeing and hearing the last of you.

H.H.

MULTIPLICATION OF CREEDS

Up to a very short time ago the word "creed" in our circles was without difficulty associated with a number of documents you find in the back of church hymnbooks. We know of the Nicean, the Athanasian, the Apostolic and the Belgic Creed, of the Canons of Dordt and of the Heidelberg Catechism; the first three are so-called ecumenic creeds, the latter are known as reformed forms of unity. Of late, however, we hear and read about an expansion of our creeds. Most people are already acquainted with the existence of educational creeds in the movements known as *Ontario Alliance of Christian Schools* and *Association for Reformed Scientific Studies.*

In the case of some we find strong affirmation of these new creeds, in the case of others an equally strong denial. In any case, there is confusion around this issue. Since the A.R.S.S. originally started to introduce this matter and since it is certainly necessary that it be discussed widely and deeply, the Executive Director has been instructed to prepare a brochure dealing with it. Now, this is not an easy matter. First of all, the preparation of a worthwhile booklet takes very much time for study and requires rather long periods of time for undisturbed reflection. The immense growth of our work does not allow sufficient time to make it seem likely that this brochure will be available within a few months. Secondly, however, there is a more important reason for holding out for a while. I mean this: the intended borchure should include as many sides of the questions involved and as many points of view on the various issues as possible. Some of these have already been raised in discussions at meetings, articles in our journals and letters to the editors of such journals. But many others are still largely untouched. It appears, therefore, that the publication of a valuable booklet will benefit from an extension of the discussion before someone sits down to write a survey and analysis of the various problems. If so, then two things can be done to contribute to the value of the brochure:

1. *All those who have written articles or letters to editors dealing with the matter of creeds other than the church confessions are asked—if they have a copy available—to send this article or letter to the Executive Director of the A.R.S.S.*
2. *An intense discussion in our journals should be started to contribute to a brotherly discussion about the issue. And each one who writes an article or letter is asked to send a copy to us.*

In order to start the discussion the remaining space will be used to raise a few points that seem to merit investigation. — There are a number of people who are very much convinced of the need for the kind of statement which has been introduced as an educational creed. They feel that it is good to spell out the basis underlying our efforts in the world of education. But they find it confusing to call such a statement a creed. That word has been associated with the church institute so long, that it has gotten a peculiarly ecclesiastical meaning. They would prefer to name such a statement a "declaration of principles" or something similar. It should be clear that these people definitely have a point. But what should now be discussed is the nature of these statements and the word that most clearly indicates that nature. For the A.R.S.S. is convinced that these statements are made on a depth-level of human experience where it is only proper to speak of confession. What is found in these statements is not declared, not argued, not reasoned, not resulting from careful analysis, but confessed when one confronts the educational world with the Word of God. And if this is so, would any word other than creed give better expression to the nature of these statements?

A bit deeper goes the argument of those who say that such matters as faith, belief and confession properly belong only to the world of the church. They say that in other areas of life one may not ask people to subscribe wholeheartedly to a creed. Fortunately not all of those who point this out do it from the conviction that life outside of the church is neutral. Those who think the latter, who think that there are places where the Word of God is not the only Word of Life, should probably not in the first place take part in the discussion, because the discussion makes sense only to those who confess Jesus Christ as King and Redeemer of God's entire creation. But then such as believe that our Lord is also served on weekdays and in non-ecclesiastical areas of our experience and who doubt that there could be creeds for these areas, should enter the discussion with respect to this problem: what else can one who wants to make clear his commitment to the Word of God in these areas do but confess Him? Is there any other possibility but to say: "We believe that in education . . . etc."?

This, of course, brings us to the view of those who contend that, even though it is necessary to make a confession of faith in Christ Jesus for all of life, the church has already made such a stand clear in its present creeds. The problem here is that, with the exception of the Apostles Creed, all of the other confessional documents of the church were designed to deal with particular historic situations of heresy and unorthodoxy, were written to give specific answers on church doctrines and dogmas that needed clarification or defense. They were conceived against the background of more or less well-defined theological positions current at the time of writing. None of them were written with the specific intention to confess the comprehensive grasp of the Word of God over all of life; let alone to confess the peculiar relevance of the redemptive Gospel for a specific realm of human experience. The question is: does this not show a historic lack in the confessions of the people of God and should discovery of such a lack not lead to the credal expression of our stand in other areas?

There are those who would agree with the immediately preceding paragraph who say that, if we are going to formulate new credal statements, they must be based on already existing creeds; otherwise the other creeds will fall into some sort of subjectivism. Especially this problem merits lengthy discussion. Those who argue against this position say that basing new creeds on old ones leads to a subjectivistic position, since the only basis for a creed can be the Bible. Thus both positions are opposed to one another on the same grounds. In the discussion on this point it has already been pointed out that formulation of a creed not based on the existing ones is subjectivistic. What defenders of this position should now explain is how they can avoid subjectivism with respect to those creeds on which new ones should be based, but which are not themselves based on others.

Something which also needs tackling is the allegation that present educational creeds are based on a particular philosophy. Two things need at least to be done: this view should be substantiated and holders of this view should proceed to make clear how they conceive of a "particular-point-of-view-less" creed.

An argument which seems very strange has at times been advanced, viz. that the present educational creeds are not simple enough for the comman believer. If, however, this point must be discussed, it should be presented against the background of the fact that quite a few libraries could be filled with the existing commentaries on the church creeds.

A few comments are necessary to close this preliminary introduction of a few points of discussion. One is that someone taking the position that creeds are non-discussable items should in all consistency not enter this discussion. This discussion should in all earnest be carried on by those who are concerned about our obedient witness in the whole arena of contemporary life, should be carried on in an atmosphere of brotherly love and mutual respect. There should be no self-evident and dogmatic assertions made on the basis of the past. If tradition is used in an argument at all, it should be pointed out how and why in the light of the Word of God and in the context of contemporary problems this tradition can be of help. Traditional viewpoints are human and not normative. They can be of positive value only in so far as they were formed in obedience to the Word of God. Another point is that attempts should be made to secure the possibility of a rather lengthy debate. This means that the contributions should be palatable both in tone and content and should not repeat and belabor points already made clearly enough by others. If all contributors keep in mind that in these trying times issues such as these merit serious struggle and should be the concern of every responsible Christian, it should be possible to enrich our christian journals with a series of lively studies which could serve to all of us in stimulating a deep and active sense of our responsibility in the Kingdom of God.

H.H.

A debt of $10,000.00 & $1,500.00 !

As you read this headline you may, as a member, associate member or supporter of the Association, decide that if already there is such an immense debt, it is no longer wise to continue the present program. Such a staggering debt proves, beyond doubt, that the Board is moving too far ahead of the actual support it gets. Doesn't it?

No, it does not!! This indeed substantial debt is the surest proof that we could even be moving much faster than we are now. For this is not money that the Association owes to anyone, but the amounts people owe the Association in dues and unpaid bills for books. The amount of ten thousand dollars is a dues deficit for 1966. *This means that 60% of the membership has not paid dues for this year. Not a few of them are more than one year behind.* The amount of one and a half thousand represents unpaid bills for our publications. *Some of these bills have been outstanding for more than two years.*

We now have to pay three full-time people as of January 1 and an additional man next September. We also need to acquire a property in Toronto where we can move the office before January and where we can start the institute next Fall. The property needs to be furnished, the office needs equipment. We must invest large sums in our publications. Keeping up our regular work is a costly affair. All of this can easily be accomplished if we can count at least on faithful payment of dues and bills. *Our annual budget is well within the limits of what we may rightfully expect to come in from dues, sales of publications and regular contributions. In addition, we receive many donations, some of them very large like the jubilant gift of $1,100.00 from the Neerlandia Chapter. We encourage these donations, we do our very best to solicit them, we need them and we hope for them. But we don't plan our work for them. They are blessings beyond what we counted on, blessings used to expand beyond immediate plans; they are not the spare tires we have in reserve for a break-down, but the second cars that suddenly enable us to do our work so much better. If, however, our members let us down, they force us to use gifts as spare tires.*

Surely none of our members willfully neglects to pay dues or bills. We realize it is forgetfulness. And we hope that seeing now what this can lead to will encourage payment; without second or third reminders. The Association simply counts on that. We move right on, in the sure expectation that all those thousands of dollars will be paid before the end of the year.

CHAPTER TREASURERS:
PLEASE COLLECT AND REMIT NOW!!

MEMBERS AND ASSOCIATE MEMBERS:
PLEASE PAY YOUR CHAPTER TREASURER NOW!!

IF YOU ARE NOT IN A CHAPTER:
PLEASE PAY TO HEAD OFFICE NOW!!

PLEASE PAY OUTSTANDING BILLS TO HEAD OFFICE!!

THOSE WHO DO NOT NEED THESE REMINDERS: THANK YOU!!

H.H.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Niagara Falls, Ont., J. J. Wiegers te Hawarden, Iowa, U.S.A.

te Collingwood, Ont., K. Hart te Peterborough, Ont.

te Brockville, Ont., H. Van Dijken te Winnipeg (I), Man.

Bedankt

voor Hamilton (Mountain), Ont., H. VanderPlaat te Strathroy, Ont.

Aangenomen

naar Orillia, Ont., W. Van Dyk te Acton, Ont.

naar Parchment, Mich., U.S.A., L. Doezema te Drayton, Ont.

CANADIAN REF CHURCH

Beroepen

te Edmonton, Alta., G. Van Dooren te Burlington, Ont.

Bedankt

voor Burlington, Ont. (2de predikantsplaats), M. Brandes te Meppel, Nederland.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Hamilton, Ont., G. Bouw te Eemdijk, Ned.

FAREWELL
REV. A. VAN GEEST

Prior to their departure for their new charge at Calgary, Alberta, Rev. and Mrs. Van Geest were honoured at a farewell banquet by the members of the Blenheim church. After a short programme of recitations, musical selections, farewell speeches, etc., they were presented with a lovely desk set by the Young People, and the congregation gave them a silved tea service. May God's richest blessing be bestowed upon them.

(Mrs.) Margaret Nauta

Dedication, Ordination and Inaugural in the Peers Chr. Ref. Church, Peers, Alberta

After a long vacancy of four years our congregation was extremely happy to receive on August 4, 1966 the glad news that Candidate Peter C. Hogeterp had accepted our call. In our sixteen years of existence we had had only one previous minister, the Rev. J. G. Kruis who served us from September 1959 till October 1962.

Before this Rev. J. Hanenburg had served northern Alberta as Home Missionary.

Candidate and Mrs. Hogeterp arrived in Peers on the first of September. The following evening the congregation gathered to welcome the candidate and his wife. Almost everyone took this opportunity to express their joy and happiness; someone had even been so thoughtful as to bake a cake and decorate it to say, "Welcome to Peers."

On September 20 and 21 Candidate Hogeterp was examined by Classis Alberta North in Edmonton's Maranatha Church. Upon the successful completion of this examination, the Candidate was ordained in the Peers Church on Friday, September 23. Special guests at the ordination service were his parents, Mr. and Mrs. Cornelius M. Hogeterp from Stratford, Ontario, who had flown here for this occasion.

In charge of the Ordination Service was the Rev. John Van Hemert from the Edson Church and our most recent Counselor. He also gave the charge to the congregation. The Rev. E. O. Holkeboer, pastor of the Stony Plain Hope Church spoke on Jeremiah 1:10 under the topic, "The Power of Jeremiah's Prophetic Office." Rev. Holkeboer gave the charge to the new minister. Rev. Hogeterp gave the Benediction. Greetings were received from the Edson and the Grande Prairie-La Glace Christian Reformed Churches. The service was followed by a fellowship hour in the basement.

This was not only a special occasion for Rev. Hogeterp. It was also special for the congregation for Rev. Hogeterp was the first man to be ordained in our new auditorium which was completed only two years ago. For fourteen years we worshipped in the basement of our church. The dedication service of the new church was held on July 3, 1964 with the Rev. E. O. Holkeboer in charge. He spoke on II Chronicles 7:1-3 on the theme "God's Presence in His Temple." Greetings were received from the general contractor, Mr. N. Baas, the Edson, Second Edmonton and Neerlandia Christian Reformed Churches, Classis Alberta North, the Peers Community, and the United Church. Mr. Reinsma was at the new Conn Organ.

Rev. Hogeterp preached his inaugural sermon on Sunday, September 25 using as his text II Corinthians 5:18-20. His theme was, "Ambassadors of Reconciliation." The afternoon service was Preparatory and our new minister led us in the celebration of the Lord's Supper the following Sunday—the first time in four years that we celebrated Communion with our own minister.

We are a small church, but the Lord has sustained us through a long and trying vacancy. We are convinced He has done this for a purpose. We are the only church of any size in a very large area; we take it as our duty to present the Reformed witness to this community.

We thank those ministers who have served as our Counselors through these years, and also those who have occupied our pulpits upon various occasions. We thank also Seminarian and Mrs. Dreise for working so faithfully in our midst this past summer.

Now that we have our own minister again we hope and pray that God will increase us both in number and in faith.

The Consistory

Bijeenkomst deelnemers jongerengroep C.N.I.C.

in de basement van de Chr. Ref. Church, Taunton Road, Toronto

De C(anadian) N(etherlands) I(mmigration) C(ouncil), kortweg CNIC genoemd, is samengesteld uit de verschillende instanties en groeperingen, die hier in Canada betrokken zijn bij het emigratiewerk vanuit Nederland.

De CNIC verzorgt reeds lang (vanaf 1956) het zgn. 'Jonge Boeren Programma' en sedert 1963 in samenwerking met de Nederlandse en Canadese regeringen een programma speciaal voor geschoolde Hollandse jongeren, zowel jonge mannen als jonge vrouwen.

Toen zich gedurende deze zomer een zekere concentratie van deze jongeren in en rond Toronto ging voltrekken, werd de gedachte geopperd om iets voor hen te doen. Op instigatie van de heer A. H. M. Van Banning, de nieuwe Nederlandse vice-consul voor de Emigratie Dienst in Toronto en de leden van de CNIC in deze stad, had hieromtrent een bespreking plaats met de verschillende organisaties onder de Nederlanders ter plaatse. Besloten werd een contactavond te organiseren en de heer S. C. Waterdrinker van de Nederlandse Emigratie Dienst nam op zich de jongeren voor deze avond uit te nodigen.

De medewerkende groepen waren: de Nederlandse Emigratie Dienst en de CNIC-leden in Toronto, de Chr. Ref. Church, de Ref. Church, de R. Cath. Church, de Can. Ref. Church, de Free Chr. Ref. Church, de Dutch Canadian Toronto Credit Union en het Netherlands Centre. En zo kwam men dan met de jongeren bijeen op vrijdagavond 4 november in de ruime basement van de Taunton Rd. Chr. Ref. Church in Toronto.

De avond zelf heeft aller verwachting overtroffen. De begroeting geschiedde door de heer M. Mol als gastheer, CNIC-lid en ouderling van de Chr. Ref. Church. Een openingswoord werd uitgesproken door de heer J. Heersink, voorzitter van de CNIC. De heer A. Scheffers met zijn accordeon hielp daarna mee de goede stemming erin te krijgen en een groep jonge dames van de Chr. Ref. Church onder leiding van de heer en mevrouw K. Noordhuis diende koffie en koekjes rond.

Kennelijk was een van de belangrijkste zaken deze avond elkaar als jongeren eens weer te zien en opgedane ervaringen uit te wisselen. Hiertoe werkte ook in het bizonder mee de panel, bestaande uit de heren D. De Man, H. Goudsmit, J. Heersink, Rev. F. Kouwenhoven, Rev. P. Renders, A. H. M. Van Banning en Mr. R. P. Zimmer, Regional Settlement Supervisor of the Department of Immigration. Deze panel werd geleid door Rev. J. Van Kuiken. Degene, die de meest passende vraag voor deze avond zou indienen, zou als beloning een prachtig presenteerblaadje worden aangeboden. Mej. Jenny Bouter uit London, Ont. werd de gelukkige.

De jeugdgroep van de Dutch Canadian Toronto Credit Union, de 'Tulip Trampers', brachten vervolgens enkele Canadese volksliederen ten gehore, terwijl verfrissende dranken en gebak werden geserveerd. Nederlandse volksliederen onder accordeon-begeleiding zong ieder der aanwezigen uit volle borst mee en menig geurig croquetje met aandacht voor de goede kwaliteit genuttigd, verdween in een grage maag.

Het bleek niet eenvoudig de gezellige sfeer te doorbreken. Doch het gelukte de heer B. Van Gageldonk, filmprojector en operateur van de K.L.M., toch de algehele aandacht te verkrijgen voor het laatste nieuws uit Nederland.

Rev. Father Renders hield een korte toespraak, de heer Van Banning kreeg gelegenheid voor een slotwoord en Henk Nieboer bedankte voor deze bizonder prettige avond de Nederlandse jongeren aangeboden. Op de vraag of er meer zulke avonden zouden gewenst zijn werd unaniem positief geantwoord en als sluitstuk van deze samenkomst zong ieder enthousiast de twee welbekende coupletten van het Wilhelmus van harte mee.

De Consul Generaal der Nederlanden was vertegenwoordigd door de heer J. L. H. Bezems, consul te Toronto.

De commissie zal na deze proef, die zo wel geslaagd is, de vorm van dit soort avonden nader bespreken en plannen voor de toekomst in deze ontwerpen. Van de 116 uitgenodigde jongeren waren er tussen de 90 en 100 aanwezig. Voorwaar, een verrassend succes van goed opgezet gezamenlijk overleg.

TORONTO DUCA—ASSOCIATION

GROTE FILMAVOND

DE BEKROONDE FILM VAN FONS RADEMAKERS:

HET MES

HOLLANDS GESPROKEN MET ENGELSE SUBTITELS

Vooraf: NEDERLANDS NIEUWS

ZANG VAN HET DUCA-KOOR o.l.v. J. de Bruyn

Donderdag 1 December — Eaton's Auditorium — College St.

AANVANG 8 P.M. — ENTREE $1.00 PER PERSOON

KAARTEN VERKRIJGBAAR OP HET KANTOOR VAN DE DUTCH CANADIAN TORONTO CREDIT UNION, 1255 YONGE STREET, EN 'S AVONDS AAN DE ZAAL.

You are cordially invited to attend the

First Graduation Exercises

of the Toronto District Christian High School

The ceremony will be held on

Friday, December 2, 1966 — 8 P.M.

in the Auditorium of the High School,

Guest speaker: The Rev. F. Kouwenhoven.

Musical contribution by the Timothy School Choir.

Refreshments will be served after the ceremony.

ENJOYMENT - RELAXATION - STUDY . . . .

PROFIT BY READING A "SPEELMAN" BOOK

SPECIAL SALES

UNTIL DECEMBER 15, IF STOCKS PERMIT

	Reg.	Now
Matthew Henry Commentary of the Bible	$10,95	$ 9.95
Prof. Zuidema — Communisme en Ontbinding	3.95	2.50
Antwoord aan deze tijd — Studie voor nieuw Chr. Sociaal programma	1.70	1.00
Prof. Zuidema — Ons gebed	2.10	1.50
Rushdoony — By What Standard	4.29	1.70
Complete work of Prof. Dooyeweerd "New Critique", (4 volumes)	39.00	25.50
Koejemans — Van Ja tot Amen (bekeerde Communistische leider)	3.20	1.95
Perspectief — Feestbundel Ver. Cal. Wijsbegeerte		3.75
Dr. A. Kuyper — Pro Rege, 3 vol., per set	9.00	6.25
„ „ — Gemene gratie, 3 vol., per set	10.25	8.25
„ „ — Het werk der Heilige Geest	6.50	3.75
Prof. Van Riessen — Society of the Future	5.40	3.80
Von Meyenfeldt — Kerkelijk vooruitzicht	3.25	2.25
Gordon Girod — God is not Dead	3.25	2.25
A. De Vries — Children Bible (4-8)	4.95	4.10

SUNDAY SCHOOL AWARD BOOKS

CATALOGUE HAS BEEN SENT ! !

A Great Selection and Variety for All Ages from 85¢ to $2.00
Many Volumes of Great Stories of Canada (History) $2.50
Series of Trudy, Cherry Ames, Heidi, Anne, Hardy Boys, Jungle Doctor, Fingerling.

GOOD BOOKS FOR CHILDREN BY C. S. LEWIS

Prince Caspian, The Silver Chair, The Voyage of the Darwin Treader, The Last Battle, The Magician's Nephew, The Lion, The Witch and the Wardrobe, The Moon of Comrath. 85¢ each

VAN DE HULST:

Better Than Anything Else	$1.19
Dear Little Tramp	1.19
Good and Naugthy Kittens	1.19
Lost in the Snow	1.19
Tomorrow Will be Sunday	1.19
The Secret in the Box	1.25

Order now from the Sunday School Listing or Come in ! ! !

THE ARCH BOOKS SERIES FOR THE SMALL ONES

Parables, Miracles and Bible Stories, (Illustrated in bright), 32 pages 39¢ each

CHILDREN'S BIBLES

K. Tayler — The Bible in Pictures for Little Eyes	$3.80
A. De Vries — Children's Bible (4-8) Reg. 4.95 Now	$4.10
Schoolland, Marian's Big Book of Bible Stories, 4-8	$4.10
D. Korfker — My Picture Story Book, 4-8	$5.40
Egermeyer's Bible Story Book (7-12)	$5.50
Mrs. Ingwersen — The Bible Our Guide, 12 years and up	$5.25
A good and nice Bible (King James) for school children	$1.25

DUTCH NOVELS

Barend de Graaff — Het geslacht van Garderen	$4.25
Gulbranssen — Het geslacht Bjørndal	4.70
M. Söderholm — Geborgen oogst	5.25
N. Lofts — Huis in de stad	5.50
K. Norel — Mannen en dijken	4.35
Risseeuw — De glazen stad	2.55
„ „ — Overal Hollanders	3.65
Jos van Manen-Pieters — Dat lieve, gevaarlijke leven	2.25
Hollander-Brander — Land van Zandwijk	3.50
J. van der Geest — Tijgers in de sneeuwvelden	3.10
Baardman — Omnibus (Romans in de Biesbos)	4.10
De Hollander — Volwassen mensen huilen niet	3.50
Vera Hendriksen — De zilveren hamer	3.75
A. Dof — Arie en Katrien in Canada	2.50

PHILIPS

PHILIPS IMPORTED RECORDS

• SACRED • MARCHES • POPULAR • CLASSICS

SEE YOUR LOCAL DEALER

New Book ! !

Should be in all our homes!!

"TAKE HOLD OF GOD AND PULL"

Dr. Calvin Seerveld

$2.75

Scriptural translations of Bible portions and a meditation about it.

Did you order already

The Seven Star Diary 1967

(Succes Agenda for Canada)

Refill 1967 $2.69
Plastic Cover $3.00
3 different leather covers $6.35, $7.70 and $10.45

STUDY BOOKS

All well-known Commentaries: DAVIDSON — MATTHEW HENRY — CALVIN — BARNES NOTES.
BOOKS ON BIBLE HISTORY — ON DOCTRINE — CHURCH AND SECTS — CHURCH HISTORY — HANDBOOKS FOR CONSISTORIES

English and Dutch.

All Publications of the Association for Reformed Scientific Studies

Lectures held at the Study Conferences by men as Dr. Kooistra, Van Riessen, Runner, Seerveld, Von Meyenfeldt, Dr. VanderLaan, Zuidema, Schrotenboer en Vrieze.

ALSO THE DUTCH PERSPECTIEF SERIES
Ask for complete detailed listings ! !

BIBLES

King James — Family Bible, 9½ x 6½	$6.00 and $6.95
5½ x 4½, leatherex with zipper (black and white)	$4.25
4¾ x 3½, leather, black and white	$6.50
with thumb index	$8.50
5½ x 8, Teacher's Reference Bible, with all helps	$9.50
Award Bibles, 5½ x 7½, flexible cover, in red, white and black	$2.50
Nice Children Bible for School, 5 x 4	$1.25
New English Bible, N.T. only	$2.00
Pew Bible for Church, hard cover, 7½ x 5½	$2.00

Also REVISED STANDARD VERSION or BERKELEY VERSION

DUTCH Huisbijbels	van $5.25 en $6.95
Alle soorten Zetka Zakbijbels	van $3.95—$13.00 (leer)
4 x 2½ Kleine Psalmboekjes	$1.20 en $1.50
6¼ x 4 Psalmboekjes	$1.95
PSALTER HYMNALS (out till Dec. 15) Small	$1.90
Regular	$2.75
Regular (blue leatherex)	$3.80
Leather	$6.50

Many more sizes and prices

DEVOTIONAL READINGS

Order the Maranatha Calendar (Dutch)	$1.95
or Daily Manna Calendar	$2.10
SPURGEON — Mornings and Evenings	$4.29
A. BRYANT — Time Out (Young People)	$2.15
Ds. LAMMENS e.a. — Ontmoetingen	$3.25

Ask for complete Catalogue
if you did not receive it!!!

Books on
CHR. EDUCATION, POLITICS & LABOUR

MARRIAGE, SEX AND PAEDAGOGY

E. M. Clarkson — Susie's Babies (children can read it themselves)	$2.75
C. M. Narramore — How to tell Children about Sex	$2.20
„ „ — Young only once (dating, manners, etc.)	$2.15
E. M. Clarkson — Chats with Young People	$2.75
J. Waterink — Leading Little Ones to Jesus	$2.75
R. Heynen — Secret of Chr. Family Living	$3.25
„ „ — The Art of Chr. Living	$3.25
„ „ — Building your Spiritual Strength	$3.25
Charlie W. Shedd — Letters to Karren (on keeping love in marriage)	$3.25

HOLLANDS

Drogendijk — Man en Vrouw	$3.15
Delleman-Hymans — Huwelijksboek	$3.90
Dupuis — Uw deel in dit leven	$4.95

Ask for Catalogue!

Pro Rege Publishing Co. & Speelman's Bookhouse Ltd.

Ask for Catalogue ! 10 GOLFDOWN DRIVE — REXDALE — ONTARIO Ask for Catalogue !

INGEZONDEN

Dieu et mon droit

Voor in de rechtszaal, hoog boven de hoofden der rechters, hing het vergulde wapen met het opschrift "Dieu et mon droit", d.w.z. "God en mijn recht". De rechtszitting vond plaats in Toronto's beroemde Osgoode Hall, waar het Ontario Court of Appeal het beroep aanhoorde van Dirk Hoogendoorn tegen een uitspraak van Rechter Campbell Grant.

Zoals de lezers zich zullen herinneren is Hoogendoorn de man, die, als eenling in het bedrijf waar hij werkte, de strijd aanbond met de machtige United Steel Workers Union. Hoogendoorn werd in 1955 aangenomen als de eerste arbeider bij Greening Metal Products and Screening Equipment Company in Orangeville, Ontario. In 1962 werd in dat bedrijf certificatie verleend aan de Steeel Workers Union, die daarmee het monopolie verkreeg om namens de werknemers op te treden. Hoogendoorn en zijn vrienden Arkema en Medenblik hadden de directie laten weten dat zij godsdienstige en politieke bezwaren hadden tegen deze union en er daarom niet in toestemden dat een bedrag van hun loon zou worden ingehouden ten gunste van de U.S.W. Het uiteindelijk resultaat was dat alle drie in 1965 werden ontslagen. Dit gebeurde ongetwijfeld op aandringen van de union. Het ontslag berustte echter op een fout. De drie ontslagenen namen "The Committee for Justice and Liberty" in de arm en dit Comitee wees de Directie op het feit, dat volgens de collectieve arbeidsovereenkomst alleen leden van de union contributie behoefden te betalen. Dit had tot gevolg dat alle drie weer werden teruggenomen.

De union zat inmiddels niet stil. In September werd de collectieve arbeidsovereenkomst dusdanig gewijzigd, dat financiële contributie voorwaarde werd om bij dit bedrijf te werken. Hoogendoorn's vrienden hadden intussen genoeg van dit geschipper en van het feit dat vrijwel alle andere arbeiders, uit wraak, weigerden om deze drie mannen aan te spreken. Arkema en Medenblik vonden ander werk. Maar Hoogendoorn bleef. Hij bleef toen de Directie erop bleef aandringen dat hij zou betalen. Hij bleef toen hij op het werk werd doodgezwegen. Hij bleef toen in maart van dit jaar al zijn medearbeiders een wilde staking begonnen uit protest tegen het feit dat deze man halsstarrig weigerde om te betalen aan de union. Wat dit heeft betekend voor Hoogendoorn is eigenlijk niet te beschrijven. Stel u voor, een man die opkomt voor zijn Christelijk geloof en voor de vrijheid om, inplaats van een socialistische, een Christelijke vakbond te steunen en die daarom het mikpunt werd van zijn medearbeiders. Ze hebben van alles geprobeerd. "Silent treatment", schimp, hoon en scheldwoorden die te ergerlijk zijn om op papier te zetten en door dat alles heen bleef Hoogendoorn vasthouden aan zijn geloof, zonder verbitterd te worden. De union en de Directie riepen ten einde raad de hulp in van een arbitrage rechter, Mr. Moore. Het werd een zaak van over u en zonder u, want Mr. Hoogendoorn mocht bij dit beraad niet aanwezig zijn, werd zelfs niet eens in kennis gesteld van het feit dat er een arbitrage-onderzoek gaande was. Het uiteindelijk resultaat was dat rechter Moore de fabriek opdroeg om Hoogendoorn zonder meer te ontslaan, wanneer hij bleef volharden in zijn houding. Dit onslag volgde op 26 juli.

Mr. Hoogendoorn ging tegen deze beslissing in beroep op grond van het feit dat hem geen gelegenheid gegeven was om bij het arbitrage-onderzoek aanwezig te zijn en zich persoonlijk te verdedigen. In een uitspraak op 2 augustus van dit jaar verklaarde rechter Campbell Grant van het Supreme Court of Ontario, dat het beroep ongegrond was.

Mr. Hoogendoorn en "The Committee for Justice and Liberty" lieten het hierbij echter niet zitten. Opnieuw werd beroep aangetekend, ditmaal bij het Ontario Court of Appeal. Mr. Bryan A. Kelsey, de bekende advokaat, die al jarenlang op uiterst bekwame wijze de belangen van de C.L.A.C. en de C.J.L. Foundation behartigt, trad als verdediger op.

Op 9 en 10 november vond dit onderzoek plaats voor de rechters D. C. Wells, W. F. Schroeder en Bora Laskin.

Het zou te ver voeren om in detail weer te geven het verloop van de rechtszitting. Op uitnemende wijze wist Mr. Kelsey de soms scherpzinnige en soms minder scherpzinnige vragen van de rechters te beantwoorden.

De rechters Schroeder en Laskin meenden dat Hoogendoorn, na de arbitrage uitspraak en nadat hij ontslagen was, een grief had moeten indienen bij de Directie. Mr. Kelsey antwoordde onmiddellijk dat dit niet mogelijk was, omdat de Ontario Labour Relations Act, alsook de collectieve arbeidsovereenkomst nadrukkelijk verklaren dat een arbitrage uitspraak bindend is voor alle partijen.

Uit het verloop van de debatten bleek duidelijk dat althans de rechters Schroeder en Laskin van de gedachte uitgingen, dat er in een bedrijf slechts twee partijen kunnen zijn, nl. de Directie en de union. Voor de individuele werknemer, die zich door de betrokken union niet vertegenwoordigd wil zien, is er dan geen plaats. Mr. Kelsey toonde met behulp van een aantal rechtsuitspraken uit andere provincies, alsook uit de Ver. Staten, aan dat dit een foutieve opvatting is van de collectieve arbeidsovereenkomst. Hij wees rechter Laskin, die een expert in arbeidswetgeving is, op een tegenstrijdigheid in diens argument. Rechter Laskin beweerde namelijk, dat Hoogendoorn opnieuw arbitrage had kunnen aanvragen. Dit nu was niet in overeenstemming met Laskin's mening dat slechts de union en de Directie als partij kunnen optreden. Het merkwaardige was dat rechter Laskin op dit punt Mr. Kelsey gelijk gaf.

Nadat Mr. Kelsey bijna drie uur lang de zaak Hoogendoorn bepleit had, daarbij onophoudelijk geïnterruppeerd door de rechters, was het de beurt van Mr. John Osler, de advokaat van de Steelworkers union. Ook hij werd duchtig aan de tand gevoeld, vooral door de rechters Wells en Laskin. Tenslotte verkreeg Mr. Steward, advokaat voor de Directie gelegenheid om zijn zaak te bepleiten. Dit duurde echter niet langer dan tien minuten.

Hiermee werd de zitting geschorst en deelden de rechters mee dat zij zich op een uitspraak zullen beraden.

Hoe die uitspraak zal zijn weten we, althans op het moment van dit schrijven, nog niet.

Ons past een woord van dank aan Mr. Kelsey. Hij heeft op voortreffelijke wijze de zaak Hoogendoorn bepleit. Hij deed dit niet als een advokaat die voor zijn diensten gehuurd en betaald wordt. Integendeel, hij deed dit met de innerlijke overtuiging dat het hier gaat om vrijheid en recht. In dit opzicht kunnen velen onder ons hem tot een voorbeeld stellen. Te vaak wordt er geredeneerd alsof het hier gaat om een zaakje tussen een halsstarrige arbeider en een zgn. oppermachtige union. Men verliest zich dan in een on-bijbels individualisme. Hetzelfde individualisme dat Kaïn deed zeggen: "Ben ik mijns broeders hoeder?"

Kardinale belangen staan hier op het spel. Het gaat om de vraag: Zal uiteindelijk in Canada het recht zegevieren en zullen wij, als God's kinderen, de vrijheid hebben om ons te verenigen en om gezamenlijk uiting te geven op, in en door ons werk aan ons algemeen, ongetwijfeld Christelijk geloof? En daarom is Hoogendoorn's zaak de zaak van ons allen.

We willen hier niet sluiten zonder het werk van "The Committee for Justice and Liberty" bij u aan te bevelen. U kunt uw bijdrage, groot of klein, sturen naar C.J.L. Foundation, P.O. Box 151, Rexdale, Ont. Lidmaatschapsgeld bedraagt slechts $10.00 per jaar.

"Dieu et mon droit", God en mijn recht. Een schone leuze die echter in een leugen dreigt te veranderen. Het is uw en mijn taak om dit te voorkomen.

E. Vander Kloet
C.J.L. Foundation

* *

Terwijl Mr. Kelsey de zaak van Mr. Hoogendoorn verdedigde had Mr. G. Vandezande een vergadering in Ottawa met een aantal Parlementsleden en Senatoren, waar hij een uiteenzetting gaf van het werk dat "The Committee for Justice and Liberty" doet. Een belangrijke gedachtenwisseling volgde en verschillende van de aanwezigen betuigden hun volle instemming met de doeleinden van deze organisatie. Op dezelfde dag had Mr. Vandezande een radio-interview in Ottawa, dat over vier radio-stations zal worden uitgezonden.

Mr. Vandezande sprak daarna in Montreal voor een vergadering die belegd was door de Town of Mount Royal Presbyterian Church. Zijn onderwerp voor deze avond was "The Church and the Labour world". Deze avond was speciaal georganiseerd naar aanleiding van de beslissing die de 92ste Assemblee van de Presbyterian Church nam in juni van dit jaar. Deze Assemblee verleende haar officiële sanctie aan de praktijk van gedwongen betaling van vakbond-contributie. Omdat een groot aantal Presbyterianen in Montreal het met deze beslissing niet eens was, nodigden zij Mr. Vandezande uit om hierover te spreken. Een uitstekende discussie volgde, waaruit bleek dat het merendeel van de aanwezigen het volledig eens was met het werk van de C.J.L. Foundation en de C.L.A.C. en zich uitsprak voor vrijheid van vereniging in industrie en bedrijf.

Op 23 november sprak Mr. Vandezande voor radio CHUM, Toronto over het onderwerp "Freedom is everybody's business". Dit gebeurde in het kader van het z.g. "open line program". Mr. Vandezande werd hiertoe uitgenodigd door de directeur van dit station, Mr. Larry Solway. CHUM is een van Toronto's krachtigste radio-stations, dat dagelijks uitzendt over AM en FM.

Tenslotte sprak Mr. Vandezande nog voor radio CJRN Niagara Falls op 25 november in het programma "Person to Parson". Hij werd daarbij geïnterviewd door Rev. Robert Rolls.

Geld overmaken naar het vaderland gaat sneller en veiliger via de Scotiabank.

Ons vogeltje is heus van goede wil. Maar het kan de aflevering niet garanderen. Er zijn andere manieren om geld over te maken naar Europa, maar de veilige, snelle weg loopt via de Scotiabank. De veiligheid van Uw Canadese dollars wordt door de Scotiabank gegarandeerd. Het dollarbedrag kan worden omgewisseld tegen de plaatselijke valuta tegen de beste dagkoers door de bank, het dichtst in de buurt van waar Uw familie woont. Loop vandaag eens bij de Scotiabank binnen en vraag naar deze handige service.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

VAN'S MOVING & CARTAGE
Owned and operated by J. Vander Wal.
- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Koopt bij de Adverteerders van CALVINIST CONTACT

Elke keer als de postbode komt met Calvinist-Contact, stralen hun gezichten van blijdschap.

Canada lijkt dan veel dichterbij!

Geeft Uw ouders, vrienden en kennissen in Nederland of waar ook ter wereld, een abonnement op Calvinist-Contact. Het is een ideaal kerstgeschenk. Buitenlandse abonnementen $6.00 per jaar. Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

WIJ kunnen wel zeggen

KIJK, ZO BRANDEN **RITMEESTERS!**

maar weet U er dan alles van? Neen! 'n Ritmeester moet U roken. Geniet van het weelderige aroma en U weet hoeveel meer U met RITMEESTER geniet van Uw zelfde sigarengeld!

Niet voor niets is RITMEESTER de meest gerookte Nederlandse sigaar in Canada.

"ELK RITMEESTERMERK EEN MEESTERWERK"

Sigaren:

Half Corona	5	$ .65
Capo	10	1.15
Chic	10	1.25
Klaroen	10	1.50
Parmant	10	1.55
Galop	10	1.90
Major	10	2.—
Gracia	10	2.50

Excl. Prov. Tax

Cigarillos:

Saluto	10	$ .55
Quick	10	.60
Page	20	1.15
Livarde	20	1.39
Tablo	20	1.50
Ritme	20	1.80
Pikeur	20	1.95
Rozet	5	.55
Tobret	5	.75

Excl. Prov. Tax

ALLEEN-IMPORTEURS:

VAN'S Importing Limited
BOX 826 — HAMILTON, ONT.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....